POVESTIRI GROTESTI

menite a-ti aduce in suflet raceala intrebarii

**** Aceste scrieri se supun legii drepturilor de autor, orice preluare, modificare, republicare a textelor de mai jos este corect sa fie facuta cu acordul autorului. Multumesc !***

de Antoniu Valentin Mircescu
id.irelevant@yahoo.com

SIHASTRA

Noaptea isi facea loc printre crengile desfrunzite ale copacilor, patrunzand in toate cotloanele, aducand odata cu ea mirosul vanatului in narile vanatorilor, ridicand deasupra norilor aceeasi luna galbena si rotunda, vestitoare de boala si delir.

Ea isi intetea pasul pe poteca inghetata, tinand in mana cosul cu mure, impasibila la urletul lupilor si la fosnetele uscaciunilor din jur. Straiele negre care acopereau un trup uscativ, osos, o faceau sa arate precum o naluca a lumilor de dincolo, un trup de ceara care prinsese viata si bantuia padurea fara tel. Fosnetele se apropiau de ea, lasand ca din ceata care se asternuse pana la pamant sa se intrezareasca perechi de ochi lucitori, maraind, alergand de jur imprejur, incoltind-o

S-a oprit. Si-a scos crucea din lemn de la gat si tinand-o cu ambele maini, a inceput sa murmure usor, ca pentru vantul rece al noptii:

“Faca-se voia Ta daca acesta e ceasul de pe urma! De s-ar putea, fie ca sufletul meu cantarit dupa judecata Ta, sa pretuiasca destul incat sa scoata un altul din Iad si sa-l ridice la Tine, iar eu sa-mi ispravesc nimicinicia in intunericul vesnic.”

Haita de lupi iesise din tufisuri si apropiindu-se de ea, ramasesera la cativa metri, privind-o cu ochi tematori de om. Unul dintre ei, pesemne capul haitei, se apropie de ea taras, prudent, cu capul plecat si incepu sa-i linga talpile goale. Apoi cu un salt disparu in padure ducandu-si dupa el ceata de asasini. Pesemne, nu era sortit sa fie nici atunci.

Nici cand sarpele isi varsase otrava in glezna ei, nici cand fulgerul lovise copacul de care statea sprijinita si-l despicase in doua, prefacand in scrum doar jumatatea din spate.

Si pe cand noaptea o imbratisase cu totul, iat-o la gura micutei ei pesteri sapata in stanca. Pestera rece si umeda, cu pat de piatra fara asternut, plina de chipuri de sfinti desenate in stanca cu unghiile goale, in rugaciune. Lasa jos cosul cu mure si cazu in genunchi.

“Iti multumesc Doamne pentru inca o masa. Fie ca si gurile celor flamanzi sa se indestuleze astazi la fel, prin voia Ta!”.

Nici nu observa strainul care statea la gura pesterii, in ploaie, privind-o cu ochii mari si intrebatori. Doar dupa ce acesta tusi sec, scuturandu-si pelerina uda, femeia ramase inmarmurita in fata lui.

“Cine esti ? Ce doresti ?”

“Caut adapost. Nu stiu cine sunt si incotro ma indrept. Am cazut undeva intre stanci, ratacesc de mult timp cautand o poteca.”

Era tarziu. N-ar mai fi putut sa-l duca acum in satul de la marginea padurii. Erau departe, prea departe in inima muntelui. “Te primesc. Poti dormi pe patul meu. Nu am mai mult, nu-mi trebuie mai mult, nu astept oaspeti niciodata” spuse ea in timp ce-si aranja celalalt rand de straie pe jos, langa patul din piatra, culcandu-se peste ele.

“Ce cauti aici ? De ce stai singura ? De ce ai renuntat la lume si la tine ?”

“Straine, nu am eu vrednicia de a-mi petrece clipele care nu sunt ale mele, departe de Dumnezeu. Eu sunt datoare sa-i ascult glasul si sa-i laud Cuvantul, apoi cand clipa va veni, voi inchide ochii.”

“Interesant. Deci nu-ti doresti nimic ? Chiar nimic ?”

“Nimic straine, pentru ca deja respir si nu merit, n-am dat nimic lumii pentru aer.”

“Fie.. si totusi.. ” si fulgerele brazdara cerul, acoperite de un tunet asurzitor.. “.. totusi n-ai vrea sa-ti primesti sotul si copilul ? Nu-i vrei… din nou ?”

Ochii femeii se umplura de lacrimi si se ridica de jos, privindu-l pe strainul din fata sa drept in ochi. “Cine esti ? Si pentru ce ai venit sa am tulburi ?”

“Sunt cel care va aduce alinare, voua, oamenilor. Cel care straluceste peste lumea voastra inca de cand erati reflexia unui gand din lumea cea necunoscuta voua. N-ai intelege cine sunt, nici macar tu, suflet de om. Tu care ai dat sufletului tau greutate, facand intregul sat de munte sa piarda la cantarul meu, sub picioarele tale. Si pentru asta, sunt aici.. si ti-i pot da, asa cum ti i-am si luat. Voi face amintirile tale sa dispara, voi lua din ele ciuma, sobolanii, agonia lor si ultimele clipe, te voi lasa cu ei rupandu-te de viata de acum si daruindu-ti in schimb o alta.. stii ca o meriti !”

Femeia se lasa sa cada pe lespedea rece pe care de atatia ani isi odihnise oasele. Mintea ii juca pesemne o farsa diavoleasca. Atinse cu mana tremuranda haina strainului si .. el era acolo. Nu disparu, nu era un vis, nu era o halucinatie. Sa fie un inger ? Nu era Dumnezeu, sufletul ei ar fi cazut singur in genunchi, nu putea sa fie El invrednicindu-se de ea, cea chinuita de ganduri, nimeni nu ar fi putut rezista chipului Sau. Si atunci ?

Femeia il mai privi o data pe strain temator. Acesta lua o mana de pamant si intinse palma. Din pamant o tulpina verde incepuse sa iasa usor, apoi frunzele, spinii, floarea, un trandafir negru care cu repeziciunea cu care aparuse se si usca, pentru ca mai apoi sa putrezeasca si sa devina pamant. Strainul arunca pamantul pe jos, la picioarele sale.

“Ii vrei femeie ?”

Sarmana nu putea sa scoata nici un sunet. Poate era aievea. Poate nu facea nici un rau si … i-ar fi primit inapoi si uitandu-si blestemul s-ar fi pierdut cu totii intr-o noua viata, in armonie, impreuna. Ochii ei nu mai aveau lacrimi. Se culca din nou pe pamant.. cu spatele la strain, soptind usor printre buze:

“In odorem suavitatis. Tu autem effugare, diabole; appropinquabit enim judicium Dei ”

Dimineata o gasi nemiscata. Strainul disparuse. Totul disparuse. Gandurile ei disparusera. Parea ca totul explodase intr-o clipa in sufletul ei si apoi se comprimase intr-un punct, care era gata sa explodeze din nou. O supernova a inimii. O gasira acolo dupa 7 zile incheiate, la fel de nemiscata, mirosind a parfum. Pe peretii micutei pesteri de stanca, un nou desen infatisand o femeie tinand de mana un barbat si un copil in brate, aparuse de nicaieri. Sub desen, cu litere egale, scria adanc sapat in piatra:

“Noi suntem Unul”.

Iar ea, ea cea pe care o acopereau cu pamant, zambea. Se parea ca-i gasise.. si era acolo..

pentru vesnicie, langa ei.

SANGE PE LEMN

Era acolo inca, pe butucul insangerat, sprijinindu-si barbia in coada securei. Cazusera si astazi cateva capete. Tradatori, complotatori, talhari, violatori, nobili sau sarmani. In fata mortii egali si dezbracati. Tot ceea ce putea face era sa ridice securea deasupra capului si sa o coboare fulgerator, ca sa taie drept, curat, dintr-o bucata, sa nu chinuie in ultimele clipe si trupurile atasate de sufletele deja chinuite. Apoi ramanea acolo pret de cateva minute, uneori ceasuri bune, gandindu-se la ultimele cuvinte schimbate cu cei pe care urma sa-i trimita in alte lumi. Nu se ruga. Nici pentru el, nici pentru ceilalti, se simtea mult prea murdar de sange. Si nu avusese mereu aceste ganduri, nici nu intelegea cand anume ceva in el se schimbase.

Pentru ca in trecut obisnuia sa adore multimea care scrisnind din dintii galbeni ridica o padure de maini in aer strigand “calaul ! calaul ! sa vina calaul !” Si nu era un altul mai urat de cei buni si mai adorat de cei cruzi, decat el. Condamnatii preferau sa se sinucida in celule pana in momentul executiei cautandu-si prilejuri pentru aceasta, decat sa incapa pe mainile lui. Pentru ca o facea incet si zambind, pentru cei doi banuti pe care-i primea pe fiecare cap cazut. Atatia ani de izvoare de sange .. O pala de vant rece ii limpezi gandurile readucandu-l in prezent pe butuc.

Nu avea unde sa se duca. O casa mica din lemn, cu camere reci, neincalzite, il astepta goala. Mereu goala. Nici o femeie n-ar fi sarutat buzele lui, nu ar fi pus in farfuria lui mancare, nu si-ar fi atins trupul de al lui, si cu atat mai putin i-ar fi daruit un copil. Atunci cand intra in carciuma satului, se aseza intr-un colt la ultima dintre mesele de lemn, mereu goala, mereu neocupata. Era masa lui, coltul lui, scaunul lui, nimeni nu s-ar fi asezat acolo, satenii spuneau ca locul e atins de gheara Diavolului. Pe ulitele prafuite ale satului oamenii isi inchideau obloanele atunci cand el trecea si se lipeau de garduri facandu-se ca nu-l observa pana cand nu-i mai auzeau pasii. Singurul lucru care il astepta acasa seara de seara era galeata cu apa rece si purpurie in care isi spala mainile.

Era singur. Existase acea perioada de nebunie in care uralele multimii reuseau sa-i umple sufletul. Aceeasi multime de oameni cuprinsa de extaz in fata suferintei altora, aceiasi care-l ocoleau pe ulite privindu-l cu teama. Pana cand el isi realizase mizeria. Pana cand nu mai dorea sa le auda ovatiile desi le auzea in fiecare clipa, ca pe niste tipete care-i pulsau in urechi nelasandu-l sa doarma, nelasandu-l sa se gandeasca la nimic altceva. Parea ca primise un dar din lumea de dincolo si avea acum parte secunda de secunda de gloria mult dorita. Ca si cum ar fi fost plin de merita un om care facea capete sa cada. Nici in acea noapte nu era mai

liniste.

Doar noaptea albastra si luna plina de pe cer inconjurata de nori reuseau sa-i linisteasca sufletul sfaramat. In urechi auzea mereu soptit .. “ani..si ani..de rauri de sange..” si isi duse palmele peste urechi insa soaptele erau tot mai multe, tot mai puternice, ca un vaiet al demonilor noptii. Pareau sa vina din secure, din butucul pe care sedea, din hainele lui insangerate, la naiba, din el ! Nimeni nu intelegea mai bine moartea. Nimeni nu o vazuse de mai multe ori si nimeni nu-i privise chipul de mai multe ori, reflectat in sutele de chipuri cazute rostogolindu-se la picioarele sale, cu groaza si teama intiparite pe cristalinul ochilor tot mai reci. Si nimeni nu se temea mai putin de moarte decat el. Spaima lui nu era de moarte ci de Dumnezeu. De un Dumnezeu pe care incepuse sa-l constientizeze. Unul care statea cu spatele la el si nu-i vorbea niciodata. Unul care-i iubea pe toti ticalosii acestui pamant mai putin pe el.

De acel Dumnezeu se temea si teama era sfasietoare noapte de noapte. Nu indraznea sa se roage, convins de indiferenta divina si realitatea singuratatii lui. Ingenunchie si isi lasa capul pe butuc, asa cum o facusera in fata lui toti acei nenorociti in toti acei ani. Mirosul de sange ii umplea narile. Si sangele care inca se mai prelingea pe lemn se amesteca cu lacrimi sarate de om, in timp ce buzele-i murmurau nenatural, tremurat, prima rugaciune..

“elibereaza-ma Doamne !”

CUMPANA

Parca mai ieri se afla in acel scaun blestemat cu rotile, pe jumatate orb, respirand cu greutate. Isi petrecea diminetile intampinand rasaritul cu o tuse convulsiva, frecandu-si mainile una de alta, ca si cum intreaga lume s-ar fi aflat intre ele si ar fi avut puterea sa o sfarame definitiv. Insa niciodata nu avusese lumea in palme. Ramasese singur si se hranea cu amintiri, traind deopotriva intr-o lume imaginara in care se pierdea inchizand ochii.

O lume in care cei dragi inca traiau, erau prezenti, cu vorbe, gesturi si atingeri, o lumea pe care putea sa o simta cu sufletul, ca pe o gura de aer de munte trasa adanc in plamani. Si zi de zi era cuprins de disperare cand realiza ca nu era decat o minciuna, o iluzie, o proasta alternativa la realitate. Iar realitatea, oribila realitate era ca se afla acolo singur, uitat in acel azil cu peretii cuprinsi de igrasie, infloriti de mucegai. Realitatea nu-i putea da motive pentru nici o bataie a inimii in plus. Amintirea insa, lumea iluzorie din gand, nebunia, puteau sa genereze cu cateva diastole mai mult. Fusese o viata frumoasa, isi spunea. Nu lipsita de sentiment, dar ce-ar fi fost viata daca n-ar fi fost imbratisata si de spini? Dar mai presus de toate fusese scurta, isi spunea, scurta precum clipa primaverii in al carei interval o pala de vand caldut vine si scurtura florile corcodusilor din parc.

O clipa si-o pala de vant, lipsite de valoare intr-un timp, nepretuite la sfarsitul timpului. Un ciclu, o repetie, o apa si-un pamant pierdute in banal.. sa fie oare toate? Lipseste putin si va muri devenind pamant. Scaunul cu rotile va fi dat altuia.

La fel cearsafurile, spalate in prealabil, invartite intr-o masina de spalat alaturi de alte cearsafuri, uscate si spalate din nou pana cand dintr-al sau, intr-o buna zi mirosul impregnat i se va pierde. Va fi poate ultima particica din el care se va desprinde de pamant. Asistenta intra in camera, trecu fara sa-i mai atinga mana ca de obicei, asa cum obisnuia sa faca de luni de zile, de cand se imprietenisera. Trecuse pur si simplu pe langa el cu o figura grava, sec, cu ochii atintiti la nimic. Ce ciudat. Sa dorm… sa dorm si sa ma odihnesc isi spunea. Si dormea.

Si zilele treceau, treceau necontenit, si singurul lucru care-i deranja cu ceva monotonia era purtarea de neinteles a asistentei. Pana cand.. odata cu rasaritul soarelui in cea de-a sasea saptamana.. a inteles in final. Si n-a mai fost nimic de inteles de atunci. Sa mori.. si sa nu stii ca esti mort. Nu era viata colivia de aur.. ci eternitatea.

CEI TACUTI

Era acelasi Pamant, insa era doar umbra unui loc care fusese odata verde. Devenise planeta celor tacuti, a celor care isi traiau vietile dupa cu totul alte reguli decat cu o mie de ani in urma, pe vremea cand se vorbea inca despre senzatie, sentiment, suflet.

Ziua in care aparuse El avea sa le schimbe ireversibil lumea. El cu noile sale idei despre adevarata fata a lumii. Cel care-i pusese pe toti cei sase miliarde in fata oglinzii si le aratase cat de hidosi sunt. Cel care le distrusese iluziile cu sabia adevarului si radea de religiile lor in timp ce le demonta pe rand crez cu crez. Adevarul a fost la inceput de nesuportat. Multi si-au luat zilele alegand calea cea scurta. Multi dintre aceia care credeau cu tarie in ceva ce s-a dovedit a fi praf spulberat de furtunile desertului. Dintre aceia care au descoperit ca adevaratele deserturi sunt in sufletele lor egoiste, meschine, pagane. Ei, cei care se inchinau pana la pamant. Putini au inteles, iar acestia au ales sa-si creasca copiii in spiritul adevarului. Fara zambete fara sens, fara declaratii desarte fondate pe nimic, fara gesturi dictate de norme

ale societatii si fara subiecte tabu.

Iar noile generatii au crescut, au avut copii, dand nastere “celor tacuti”. Iar acestia, au incetat sa mai construiasca. Ajungand la intelegerea inutilitatii tuturor lucrurilor, au ales sa-si traiasca vietile simplu, practic, sec, reducandu-le la simple existente finite, delimitate de timp printr-un inceput si un sfarsit. Ar fi fost cel mai trist spectacol, vazut din exterior de catre “cei vechi”, moartea si renasterea intr-un alt fel al unei lumi care se cladise pe minciuna si pe iluzie.

Insa pentru “cei tacuti” nu insemna nimic altceva decat realitatea. Reusisera sa extirpe iluzia din sufletele lor ca si cum ar fi fost o tumoare. Se bucurau doar de acele lucruri care nu aveau cum sa-i minta vreodata. Se bucurau la fiecare rasarit si isi plecau capetele in semn de recunostinta la fiecare apus de soare. Priveau florile inflorind primavara, oprindu-se din mersul monoton ca sa contempleze ore in sir parcurile lasate in paragina. Nu purtau haine, ci niste robe simple facute din material textil ieftin si aspru.

Isi aduceau aminte zambind de cuvantul “moda”. Autoturismele, fabricile, electrocasnicele, devenisera simple piese de muzeu supuse eroziunii timpului, pentru vesnicie, descompunandu-se in inutilitatea lor. Viata se curbase in acel punct si capatase un cu totul alt sens. Si-au mai trecut ani. Alte mii de ani, timp in care cei tacuti au asteptat in linistea si pasivitatea caracteristica soarele, care se apropia an de an tot mai mult de Pamant. Pentru ca peste mii de ani, atunci cand El a revenit, sa gaseasca doar vechi inscriptii din piatra, topite de caldura, mistuite de aerul fierbinte si irespirabil.

Si pe cea care i-a fost cea mai draga amintire a existentei lor, a luat-o cu El, in lumea sufletelor eterne. Pentru ca si acolo, literele cioplite de ei in piatra cu cuiul, sa ramana marturie peste timp. “Invatatura vietii, lasata voua de aceia care nu s-au mintit”.

DESERT

Batranul privea cu ochii tulburi cararea din fata sa. Nu ducea nicaieri si exact nicaieri era directia spre care se indrepta de atatia ani de zile, din clipa in care isi pierduse Destinul si odata cu el , orice tel. Nori de praf inundau ochii sai impaienjeniti de amintiri, de trairi, de sentimente dezradacinate.

Nu mai avea nimic, in afara de acel drum, o poteca ingusta, una din nenumaratele poteci inguste pe care isi tara pasii, ca si cum ar fi fost ultima poteca si ca si cum la capatul ei l-ar fi

asteptat moartea, cu un sarut si o imbratisare, eliberandu-l. Traise. Traise pana intr-un punct, acela din care restul zilelor sale n-au mai contat. Si in praful din fata sa, in colbul aruncat de vant, intrezarea imaginea unui tanar, care se apropia de el.

O umbra, cineva fara chip, cineva sigur pe el, cineva hotarat sa-si urmeze pana la capat destinul, un strain. Strainul s-a apropiat de el si l-a privit in ochi, o privire crunta, ucigatoare, datatoare de fiori si lacrimi. “Eu sunt trecutul”, a auzit o soapta in ureche. O soapta care i-a intepat creierul si care parea sa se hraneasca direct din sufletul sau. Cu ce.. nu stia.. era deja gol.. mai ramasese oare ceva acolo ? “Amintirile batrane…amintirile” auzi din nou in sinea sa. “Tu batrane, cari o cruce.. asa cum voi muritorii toti carati cate una si cadeti impovarati sub greutatea ei.” Stia asta si singur.

S-a lasat usor pe genunchi, asezandu-se de-a curmezisul pe poteca prafuita, cu fata in pamant, ca si cum n-ar mai fi contat nimic. Era poate frig, era poate cald, n-ar fi putut spune. Imaginile veneau de undeva din interiorul sau, trairi si sentimente pe care se pacalise o viata ca le-a ingropat, ca le-a acoperit cu altele, ca le-a lasat sa arda mocnit ascunse. Cea mai mare pacaleala pe care si-o facuse siesi. Traise o perioada. Asa cum stiuse. Asa cum putea sa traiasca un om dupa ce tot piedestalul vietii sale se naruise. Pacalindu-se. Inecandu-se in vicii, incercand sa-si spuna ca poate ziua de maine va aduce linistea. Incercand sa nu mai viseze noapte de noapte acelasi chip. Crezand ca se va elibera, cumva, vreodata in aceasta viata, cand nu mai era nimic de facut. Isi construise chiar o viata .. o pseudoviata.

Ca sa realizeze dupa ani ca n-a servit la nimic. Ca nu-i foloseste la nimic. Si a plecat. Inutilitatea sa ca om, imposibilitatea de a misca un singur ac, a inceput sa apese greu. Drumurile de atunci i-au fost lungi, obositoare, asa cum avea nevoie de ele. Singuratatea-i devenise in final aliat, singura certitudine, singurul sens in nonsensul unei vieti irosite. Ani..dupa ani…dupa ani .. cu acelesi goluri de neastupat in suflet. Iar acum.. fata in fata cu acel strain, astepta eliberarea. Nu Paradis sau Infern, care n-ar fi schimbat cu nimic tenebrele in care se scalda, ci linistea, mult dorita liniste, inconstienta vesnica. Sa fi avut oare norocul de a-si fi intalnit moartea intrupata intr-un strain care-i soptea in ureche cu vocea trecutului ?

Strainul s-a aplecat deasupra lui. L-a prins de mana si l-a ridicat in picioare. “Ia crucea batrane…si mergi mai departe. Nu se termina niciodata. Vei merge.. vei continua sa mergi..pentru totdeauna. Nu intelegi. Nu poti sa mori. In eternitate nu exista daruri. Iar drumul tau acolo merge… spre eternitate. Du-te singur”. Atunci a inteles. El nu mai exista de mult pentru oameni .. si avea totusi sa existe pentru totdeauna. Cu golurile sale, victima a deciziilor gresite, sclav al viselor sale, pierdut in unica sa consolare .. un chip.. care-i aparea din cand in cand in vis.

ATUNCI CAND EI SOPTESC

Uneori.. deseori.. atunci cand lucrurile in viata ta par a incepe sa urmeze un drum, par a se aseza, a tinde spre ceva.. Ei se apropie de tine si incep sa-ti sopteasca. Soapta lor pare venita

din stafundul sufletului tau, pare constiinta ta, pare rupta din tine. Inselatoare.. la fel de inselatoare de mii si mii de ani.. mai dulce decat mierea, te va abate de fiecare data din drumul ales si iti va fura totul. Pentru ca au fost mereu acolo, in interiorul tau, devorandu-te astfel incat sa nu simti, astfel incat sa ajungi.. sa nu mai simti. Dupa ce te golesc de tot ceea ce ai, te lasa singur in intuneric. Nimeni nu te mai aude. Nimanui nu-i mai pasa.

Linistea doare. Si nici Ei n-au plecat cu adevarat. S-au retras doar si asteapta ca niste hiene flamande sa te agati de ceva din nou, sa gasesti puterea sa te ridici, sa le dai ocazia sa se apropie din nou si sa-ti sopteasca iarasi in ureche.. “alege alt drum.. iti va fi bine.. detaseaza-te.. fericirea ta e ACOLO” .. aratandu-ti o directie iluzorie, ajutandu-te pentru a mia oara sa te ratacesti. Si ratacit ramai, umbland prin viata pe carari laturalnice, ascultand ca un caine credincios o voce care pare a-ti vorbi din strafundul sufletului si care .. nu e a ta. Esti o gazda. Nimic mai mult decat un vas care se umple cu ceea ce alege sa se umple. Pentru ca singurul lucru pe care il poti face.. este sa alegi.

Ei stiu sa se foloseasca de timp, facandu-ti-l potrivnic, ducandu-te pana in punctul in care nu mai crezi in trecut sau in viitor, ducandu-te pana acolo unde simti ca nici macar dreptul de a alege nu-ti mai apartine. Ei cauta gaurile din sufletul tau si le cimenteaza cu durere si regret, cu insatisfactie si boala, zambindu-ti din oglinda, cu propriul chip, cu propriul trup, zambindu-ti amar din interior. Ei stiu sa te faca sa tremuri in intuneric lasandu-te sa vezi franturi din ceea ce ei sunt, stiu sa te faca sa-i auzi uneori atunci cand e prea liniste, ei te pot face sa privesti intr-un punct fix minute in sir gandindu-te la inutilitatea tuturor lucrurilor si la nimicnicia vietii tale, asta e ceea ce fac Ei..soptesc.

Nu vor fi satisfacuti decat atunci cand tot Ei te vor trezi intr-o realitate crunta. Iti vor revela peste ani ca ai trait viata pe care ti-au ales-o Ei. Te vor pune in fata vietii pe care ar fi trebuit s-o traiesti urlandu-ti in urechi ..” e prea tarziu !!!”. Atunci .. pustiit si insangerat..tarat prin praf cu lanturi invizibile.. iti vei cauta motivatii. Milioane de motivatii, inutile, care nu pot da timpul inapoi o secunda. Sunt fericiti cei care trec in nefiinta in ignoranta, nestiind niciodata ca sufletele lor au fost un loc de joaca pentru demoni ..si blestemati intru eternitate cei care au inaintea mortii revelatia.

Acestia nu-si mai gasesc linistea intre lumi.. acestia s-au pierdut de ei .. de jumatatea lor.. pentru eternitate. Doar pentru ca o spun eu .. un simplu muritor, nu inseamna ca este asa. Dar daca nu ma insel … daca totusi nu ma insel .. crucea despre care vorbesc.. e de neridicat. Si da.. cea mai mare inselatorie a Diavolului a fost sa convinga omenirea ca el nu exista.

REVELATIE

Nu mai calcase de ceva vreme in cimitir. Lespezile de piatra i se pareau reci si asa, privite din spatele gardului de sarma. Nu avea nevoie sa se plimbe printre ele, sa le simta, sa citeasca multitudinea de nume sculptate in ciment, sa se intrebe cine au fost toti acei oameni, ce au facut, cum au trait si de ce, printr-un ironic joc al destinului au ajuns cu totii in acelasi loc ?

Sute de ei … si intre acele sute cine stie cati dintre ei s-au iubit in taina, ascuzandu-se in viata dupa intamplari si dureri pentru o interzisa clipa de fericire, ca apoi sa sfarseasca impreuna, intr-un perimetru ingradit, fara sa stie unii de ceilalti, odihnindu-se intru vesnicie. Cine stie cati dintre ei s-au urat, ca astazi sa odihneasca acolo, nestiuti de nimeni, unii langa altii. Nu , cu siguranta nu avea nevoie sa se gandeasca la toate aceste lucruri, il speriau, credea cu atata tarie in destin si in eternitate incat cimitirele i se pareau locuri care trebuie ocolite, lasate in pace de cei vii. Si cu aceste ganduri facandu-i rotocoale in mintea tulburata, pasea usor, codindu-se sa intre printre portile negre si ruginite, din fier. Dar daca trebuie, trebuie .. si in final, dupa primul pas, a devenit putin mai usor.

Aleea cu dale de piatra se ingusta incet, dupa capela, lasand sa se vada tot mai mult din poteca din spatele cimitirului. O poteca.. la fel ca orice poteca.. si totusi, incarcata. Incarcata de amprenta in transcedental a doua siruri de pasi de nesters. Si-a cautat urmele, si-a potrivit adidasii si a calcat cu atentie, exact pe ele. Oare ce se va intampla acum ? Nimic. E la fel de liniste. Dar pentru prima data poate, o liniste placuta, atata de placuta incat putea sa fie confundata cu o abandonare totala, cu o explozie a sa in Univers intru eternitate, in sfarsit, atat de mult ravnita liniste. Oare acestea erau lucruri dintre cele pe care nu sufese capabil sa le inteleaga in trecut ?

”Inca o gluma minunata” isi spuse in sinea sa, zeii aveau umor, intotdeauna au, la fel de reci, la fel de impasibili si cu acelasi zambet etern si sadic in coltul buzelor. E doar un un muritor. I-ar transforma in statui din piatra si i-ar da cap in cap pana cand mainile i s-ar umple de praf, de pulbere, de var si ciment si s-ar risipi in cele patru zari. Si poate pentru ca Ei cunosc gandurile lui atat de nefiresti pentru un muritor facut din praf de oase .. zambesc..si glumesc.. pana cand se vor plictisi si il vor macina sau pana cand el, obosit si prea batut de ei, se va supune. Dar nu, nu azi, cu siguranta astazi nu !

Poteca e buna, e potrivita, iar linistea e ca un scut, o pavaza a unui strigat surd. E perfect. Ar ramane acolo daca ar putea opri timpul. Ar ramane acolo si s-ar odihni o mie de ani. Sau poate doua…sau mai multe.. n-ar mai conta, timpul ar fi oprit oricum. Poate ca tocmai aceea era cheia. Sa nu opreasca timpul, sa se opreasca el, sa se odihneasca pur si simplu, o mie de ani… sau doua.. sau mai multe, razand din punctul sau fix, timpului.

Zboara timpule…zboara… eu nu mai vin .. HA ! Ce nebunie ! “Ratacitori cu ochii tulburi / Cu trupul obosit de cale / Neputinciosi cadem Stapane / In fata stralucirii Tale”. Parea raspunsul tuturor intrebarilor, parea otrava dulce curgand pe arcusul unei viori, devenind cantec in timp ce se scurge pe mana violonistului intrandu-i in piele, facandu-l sa atinga strunele mai alert, din ce in ce mai alert, pentru ca mai apoi cantecul sa se piarda in acel tipat surd, la care-i fugise gandul mai devreme. Ce nebunie ! Un viu … cautand raspunsuri intre morti. O lume .. gasind linistea intr-o alta.

Se indeparta incet, lasandu-si fiinta in urma, asezata pe una dintre lespezile reci, odihnindu-se. Si a iesit pe portile negre si ruginite… altceva.. altcineva.. poate doar un avatar, poate doar

o iluzie care se va risipi in vant, sau poate pur si simplu nu a iesit nimic. Si nimicul .. poticnindu-se pe alei pietruite, sutand cu adidasul cate o piatra de pe drum, privind cu ochii mari spre cer, sau la castanele cazute, se indeparteaza pierzandu-se in lume, pentru ca intr-o zi sa se reintoarca acolo unde si-a lasat sinele si sa se regaseasca, pentru eternitate.

TREZIREA

Statea acolo ca si cum ar fi fost din piatra, ca si cum nu s-ar fi putut desprinde de punctul imaginar din aer pe care il fixa cu privirea, ca si cum timpul si spatiul ar fi intepenit acolo si el era dator sa nu se miste. Coloanele de sustinere ale sufletului sau pareau prea subtiri sub povara trairilor si amintirilor si pareau ca cedeaza pe rand, surpandu-se incet, pentru a lasa in urma un nor de praf si mult grohotis. Nu isi putea trezi demonul, era prizonierul celeilalte valente, aceea de care s-a temut mereu, aceea care i-a facut cel mai mult rau, intre cele doua masti … masca zambitoare.

Dar cum trezesti un demon cand ai mai mare nevoie de el… cum ? Cum il chemi, pe ce nume .. va raspunde oare la numele tau ? Nu il trezesti, se trezeste singur, vocea firava a fratelui geaman si pirpiriu reuseste intr-un tarziu sa il zdruncine suficient de tare. Si e atat de bine ! Ca si cum niciodata nu s-ar fi intamplat nimic, ca si cum nu ar fi existat amintiri, soapte, plansete, voci. Perfectiunea unui suflet de sticla. Isi aduna gandurile zambind. Era incredibil. Era ceva ce nu putea sa inteleaga. Parea ca se intamplase totul si defapt, nu se intamplase absolut nimic. Putea foarte bine sa fie o poveste, o inchipuire, altfel nu se putea justifica starea.

Dar nici ca mai conta, demonul isi intinsese aripile protector si cateva falfairi maturasera totul, lasand loc altor ochi, altor suflete, altor curiosi atrasi precum moliile de lumina becului care arde. Si era mai furios ca niciodata pentru ca aproape murise si asta se simtea in fornaitul narilor sale, in ochii adanci si in sange. N-ar mai fi lipsit mult si n-ar mai fi zburat niciodata. Aripile i-ar fi devenit inutile, in timp s-ar fi atrofiat si ar fi ramas doar o amintire a unui aparent chip de lut, pedepsit de alti demoni. Asta.. daca nu s-ar fi trezit. Un fulg de zapada poate uneori sa iti rastoarne lumea. Se poate inversuna inghetand pe ascuns mici bucatele din tine, pentru ca intr-o zi sa iti fie frig, tot mai frig, desi in tine arde dintotdeauna focul.

Un mic fulg de zapada poate aduce iarna, atunci cand mandria te impiedica sa o vezi venind. Si te prinzi in dansul lor, al fulgilor de zapada, care cad feeric peste tine, ca si cum nici n-ai mai avea nevoie de focul din care te-ai nascut. Ca si cum ai fi apartinut vreodata iernii. Sorbi din pipa cu putere. Aroma patrundea in plamani odata cu viata, odata cu toamna, odata cu senzatia de putere si libertate, ducandu-l cu gandul la pacatul tuturor pacatelor si poate acelasi care era sa-l piarda din nou: mandria. “E impotriva firii tale sa continui, sau e impotriva firii tale sa te opresti ?” parea ca-i rasuna o voce in corp, ca un tunet. Dar cum sa te opresti, cand fulgi de nea ti se aseaza permanent in palma ? Cum sa lupti impotriva sevrajului cand in fata ta se astern alte si alte pulberi albe, cum sa gasesti motivatia ca merita sa te opresti ? O vei face intr-o zi. Atunci cand fulgul de zapada va alege sa se topeasca in palma ta de foc, fara sa stie ca nu-l vei lasa sa se topeasca.

Dar oamenii .. sunt pana la capat oameni. Si nimanui nu-i pasa.

Gandurile pareau sa prinda viata si contur in fumul care iesea din pipa. Secunde, clipe, amintiri, momente, atingeri, se risipeau in aerul celor patru pereti. Inca un fulg de nea. Se va topi alaturandu-se in eternitate imbratisarii .. sau va incerca sa ucida ? Nimanui nu-i pasa. S-a trezit, in sfarsit … s-a trezit. Ce sa faca primul lucru ? Ce sa fie ? … nimic. Undeva, in aer, un fulg de zapada planeaza spre primavara. Primavara inunda din el, nu mai gaseste iarna, nu

mai gaseste nicaieri acel ceva care aducea nepretuita racoare.

E tot mai cald, din ce in ce mai cald si soarele e neindurator si mut, privind ca un martor inutil la dansul micului fulg de zapada. Curand, intregul decor din jur dispare, dispare caldura, dispare frigul, dispar ceilalti fulgi, dispar zambetele si rasele, dispar atingerile si cuvintele, dispar toate cele reale si ireale si inunda … nimicul. Eternul… nimic.

CREDINTA

Era una dintre acele nopti in care realitatea se amesteca in mintea sa haotic cu alte planuri necunoscute, misterioase, indepartate de aceasta lume. Ridurile de pe chipul ravasit, parul dezordonat si nespalat pe care-l strangea in pumni, unghiile zdrentuite, erau semne ale unor macinari sufletesti care durau de prea mult timp.

Oriunde ar fi privit in intuneric, se nastea un chip hidos care odata ce prindea contur se repezea spre el cu ura, cautand parca o deschizatura prin care sa-i fure sufletul. Isi mai turna un pahar din vodka ieftina, dand la o parte cu cealalta mana mucurile de tigari pe care le adunase in jurul sau. Paharul de vodka pe jumatate plin, cazu de pe masa neatins si se facu cioburi. Fusese avertizat nu o data ca se vor intoarce, ca nu va mai fi suficient sa-i ignore. Si totusi nici o urma de teama nu se intrezarea in ochii sai. Poate doar o dezamagire profunda.

Nu putea sa fie mai mult decat una din acele nopti. Intra din nou in amortire, in lumea vie a gandurilor sale, cand usa camerei i se tranti cu zgomot, pentru ca apoi deschizandu-se, sa prinda avant din nou spre perete si sa intepeneasca acolo cu un trosnet sec. Scrumiera incepu sa trepideze pe masa, zgaltaita parca de cutremur. De unde gasisera oare suficienta putere? Nu era doar una din acele nopti. Se ridica in capul oaselor, cu calm, isi imbraca paltonul, stranse in mana crucifixul din buzunarul hainei si iesi in strada. Nici macar o stea pe cer. Norii dansau parca dansul nebuniei, manati de vant intr-o hora frenetica. Pasii il duceau agale, pe trotuar, spre biserica. Sa fi trecut luni de zile de cand nu-i calcase pragul.

Frunzele luate de vant il loveau in fata in timp ce incepea sa picure peste parul lui unsuros. Ochii privira spre cer si coborara umil in pamant, intr-o secunda. N-ar fi trebuit sa privesca in sus, se simtea ca si cum un deget divin i-ar fi patruns acuzator, chiar in rana deschisa in el de timp. Biserica il astepta la fel de gri. Niciodata n-o privise cu atata atentie ca acum. Turnurile inalte, ascutite, impodobite cu demoni ciopliti in piatra, crucea din varful turnului cel mare care parea sa strapunga norii, portile din lemn masiv, il faceau sa se simta mic si lipsit de substanta. Intra. Doar sueratul vantului il acompania la ceas tarziu de noapte, intre peretii reci. Sau poate nu.

Cazu in genunchi si se tara asa, pana in fata, la altar, unde ramase cu capul plecat, sprijinit de pumnii stransi, murmurand cu buzele uscate. Privi in stanga sa, silueta parintelui reusi sa-i atraga atentia. Aparuse acolo, langa el, pe nesimtite, privindu-l din picioare cu chip de ceara. “Te asteptam. De vreme buna n-ai mai calcat pragul bisericii. Te credeam pierdut.” “Dar … sunt pierdut.” “Cu totii suntem. Si totusi..” “Si totusi..” Cu o zvacnire brusca, strainul scoase crucifixul din buzunar si-l lipi cu palma intre ochii parintelui, apasandu-l cu putere. “Acesta nu-i ca cele de care te-ai inconjurat, parinte ! EXORCIZAMUS TE !!!” si ecoul rasuna din perete in perete..in perete..printre coloanele de piatra. Ochii parintelui se umplura de sange si in timp ce crucifixul ii lasa o urma adanca si neagra in carne, desi un zambet sfidator ramanea neclintit pe chipul sau. Iar strainul simtea argintul din mana sa tot mai greu, tot mai fierbinte, iar mintea sa jongla cu cele mai dureroase momente ale vietii sale, facandu-l sa le retraiasca

din nou, pe rand, comprimate in cate o secunda care parea o vesnicie.

Demonizatul tragea tot mai greu aer in plamani, sub povara crucii, mutilat de durere, scrasnind printre dinti: “Ai pierdut totul ! Nebunule !” “Nu mi-am pierdut credita !” Biserica ramase in amortire. Ecoul pasilor se auzea venind de peste tot, calatorind haotic intre cupola si podea. Langa altar, cu mainile contorsionate, ca si cum ar fi cautat cu ultimele puteri aer, cadavrul parintelui zacea cu ochi de sticla, in sfarsit izbavit de zbucium.

Stainul pasea agale, printre portile uriase deschise, deschizand bratele intr-un gest cu care parea ca imbratiseaza intreaba lume. Trase aer puternic in piept .. si ochii sai stralucira, rosii de sange.

DETINUTUL 11275

O numeau institutie disciplinara, insa era defapt o puscarie politica. Sute de oameni isi gaseau sfarsitul intre zidurile gri de beton, dupa ani si ani de corvoade si umilinte. Sunetul lanturilor, scrasnetul zalelor le bantuiau visele noapte de noapte.

Umblau ca niste fantome indeplinind sarcini sisifice spre satisfactia morbida a gardienilor cu figuri de piatra. Detinutul 11275 sosise de curand. Nu se stia despre el decat ca fusese in trecut un cleric influent, acel gen de om care avusese grija ca painea sa fie zilnic impartita infometatilor de la usile bisericilor. Era inalt si uscativ, cu ochi in care parea ca se nastea, la fiecare clipire, o alta supernova. Il batusera crunt si il aruncasera in celula plin de vanatai, asa cum facusera cu toti ceilalti, si-i dadusera un numar. Un numar cu care trebuia sa se identifice si la care era ogligat sa raspunda in loc de nume.

Figura lui calma in fata oricarei sarcini i s-ar fi dat, enerva la culme sufletele negre ale tortionarilor sai. Si poate din acest motiv, era cel mai batut si mai batjocorit. Isi petrecea putinul timp liber mangaindu-i pe colegii de celula alaturi de care era inghesuit intre cei patru pereti mereu umezi si incarcati de igrasie. Carisma sa calma sufletele chinuite si cuvintele sale mangaiau ca o palma parinteasca. Chiar si gardienii care il chemau periodic la “interogatoriu” pentru a fi batut si spalat cu apa rece cu furtunul, o faceau cu o stranie teama in suflet, cu un sentiment despre care incepusera sa vorbeasca intre ei si pe care nu si-l explicau.

Noul detinut parea insa preocupat mai degraba de soarta lui 11213, unul dintre colegii de suferinta, caruia avea grija sa-i dea zilnic curaj pentru a merge mai departe, imbarbatandu-l cu bizare cuvinte. 11213 fusese intemnitat pentru ca avusese curajul sa sara in sprijinul unui batran care strigase in gura mare pe strada impotriva sistemului. Cand militienii s-au repezit la el cu bastoanele, 11213 s-a napustit intre ei, scotandu-l pe batran din ghearele lor, mai mult mort decat viu. Batranul s-a tarat mai departe, pe trotuar, departe de privirile pline de ura. Dar a ramas el. Cu catuse la maini, lasand in urma o familie saraca, infometata, lipsita de sprijin. Si noptile il gaseau chircit pe lespedea lui de lemn, murmurand numele celor dragi, rugandu-se noapte de noapte sa-i fie scurtat chinul. Si-ar fi pus de mult capat zilelor daca nu ar fi existat mereu noul detinut care sa-l opreasca, spunandu-i de fiecare data: “Orice, numai asta nu! Nu e dreptul tau. Mergi mai departe. Si ia-ti crucea cu tine. Curaj !”

Ziua fatidica a venit odata cu clipa in care 11213 a fost chemat din nou la “interogatoriu”. Cand l-au adus in celula, abia mai respira. In aceeasi noapte s-a stins, cu oasele frante, murmurand o rugaciune pentru sufletele tortionarilor sai si pentru linistea celor dragi. Noaptea se arata noagra de aceasta data, cu o luna plina aproape rosie, aerul tras in piept ineca plamanii. Detinutul 11275 s-a ridicat in capul oaselor si cu ochii inchisi a atins

zabrelele celulei, care au trosnit, lasand usa grea sa se tranteasca de perete. Doi dintre gardieni s-au repezit intr-acolo pe coridoare, agitand bastoanele in maini, cu ochii injectati de furie. S-au oprit insa tintuiti in loc, la vederea siluetei inumane, stralucitoare, care se apropia de ei din capatul celalalt al coridoriului.

Si pe masura ce se apropia, chipurile li se contorsionau de groaza, trupurile li se incovoiau, oasele le cedau si se pravalira cu coastele frante incepand sa simta fara a fi atinsi, lovitura, dupa lovitura, dupa lovitura. Ochii lor incremeniti priveau chipul grotesc care se apleca peste ei privindu-i nepasator cum convulsioneaza. Simteau cum piepturile le sunt scrijelite de cea mai groaznica lama de pumnal, in timp ce in carne li se contura simultan acelasi 11275. La auzul strigatelor de groaza, alti trei gardieni navalira pe coridoare, trezindu-se in fata unui spectacol macabru.

Corpurile cazute ale colegilor lor incepusera sa arda, din interior, prefacandu-se incet in cenusa, in fata lor. Groaza le cuprinse sufletele si cu gesturi stangace se napustisera in prima celula goala pe care o gasira, inchizandu-se inauntru. Stateau ghemuiti, ocupand fiecare cate un colt, privindu-se pe furis in intuneric. Frigul.. un frig incredibil intrase printre zabrele si igrasia incepuse sa se scurga incet, de pe pereti, peste ei, picurand din tavan cu miros de tamaie. Nebunia le dadea tarcoale, a mai durat un moment pana sa se repeada unul la celalalt, izbindu-se cu capetele de pereti, frangandu-si oasele, muscand unul din celalalt, pentru ca in final sa se prabuseasca sub povara pacatului, trasi intr-o alta lume de umbre negre care emanau durere si suferinta eterna.

Luna nu-si terminase inca drumul pe bolta intunecata cand incuietorile celulelor incepusera sa scrasneasca la unison, sfaramandu-se, deschizandu-se una dupa alta. Se sfaramau incet zidurile, iar praful lor se ridica spre cer tras parca intr-un vortex puternic nascut din nimicul noptii. In jurul distrugerii, o silueta inalta radia, in timp ce se comprima incet intr-o forma de stea, tot mai mica si mai stralucitoare, devenind un punct care sugea din interiorul sau, intunericul noptii. Si apoi liniste. Dimineata urmatoare zile, gasi detinutii intinsi pe jos, pe nesfarsita campie verde din fata puscariei. Se trezeau rand pe rand, cu fetele radiind de fericire, ca si cum nu ar fi existat un trecut, ca si cum n-ar fi existat suferinta, ca si cum s-ar fi nascut din nou, fara amintiri, fara destinatie.

Si tot rand pe rand, apucau poteci diferite, pierzandu-se in zare saltand precum nebunii veseli sau precum copiii care in inocenta lor nu au ochi sa vada macabrul realitatii unei lumi sortita mortii. Nimicul parea planeze peste toate. A doua zi spre amiaza, o pagina rupta dintr-un ziar facea rotocoale in vant printre ruinele fumegand, oprindu-se in mana unui strain inalt si uscativ, cu ochi negri in care parea ca se odihneste insusi timpul.

“Cititi totul despre misteriosul incendiu care a mistuit puscaria din Dealul Negru. Nu au existat supravietuitori. Detalii pe pagina 2.”

120 DE SECUNDE

Cu talpile goale, pe drumul de munte batatorit chiar de el in ani si ani de zile, batranul pustnic isi cara in spate legatura de vreascuri pentru foc. Noaptea se lasa apasatoare peste el, conturandu-i spatele garbovit sub povara anilor si a lemnului greu.

Undeva, la capatul potecii, o casuta din lemn, cu scanduri strambe, taiate din trunchiuri de copac, il asteapta. E aceeasi casuta de ani si ani de zile, de cand pusese pentru prima data piciorul in acea padure uitata de oameni. Pe atunci era doar un tanar fugar cu sufletul ravasit si nu avea la el decat un rozariu pe care il strangea in pumn cu putere. Asa isi amintea batranul despre trecut, in timp ce lega pas cu pas, drumul istovitor, presarat cu pietre ascutite si taioase. Si pe masura ce se apropia de casuta, era zguduit de infioratoarea liniste.

Nici o pasare nu se mai auzea cantand, nici o frunza nu mai fosnea, luna incepuse sa se arate pe o bolta inghetata, frigul se lasa usor, paralizant, aducand cu el primele semne ale iernii iminente. Senzatia din sufletul batranului nu se compara cu nimic. Niciodata nu mai simtise atat de intens, niciodata in mintea lui nu mai revenisera amintirile atat de puternic, niciodata nu se simtise mai neajutorat si mai pustiit. Ca si cum toata natura din jurul sau ar fi prins viata si l-ar fi privit cu adanc repros. A ajuns. Cu genunchii tremurand, se lepada de incarcatura de vreascuri.

De cum intra inauntru un val de frig il cutremura. Un altfel de frig. Din acela care iti ingheata inima. Batranul se repezi la un sertar si scoase de acolo rozarul pe care il pastrase cu sfintenie din tinerete. De cand ramasese in acea padure, nu existase macar o singura noapte in care sa nu il intoarca pe toate partile, spunand o rugaciune pentru fiecare margea din lemn, rugand mila si indurare, in genunchi, pe marginea patului din lemn acoperit cu frunze. Si asta facea si acum, cu mainile inclestate pe rozariu, cu ochii goi, privind undeva intr-un punct si murmurand necontenit. Imaginile apareau in mintea lui obsesiv, clare, cutremuratoare … la fel ca atunci…demult … Era seara.

O luna enorma si galbena isi arunca lumina peste cladirile vechi. Aerul avea un parfum aparte. Ar fi putut fi o noapte minunata. Pe strazile inguste din dale de piatra, un pluton se deplasa in cadenta. Plutonierul, un tanar cu figura inexpresiva, ordona soldatilor sai “stop” si “pe loc repaus”. A durat doua minute, 120 de secunde in cap, sa le dea ordinul. Nici un civil nu trebuia sa scape, fie batran, femeie, copil. Plutonul s-a destramat imediat si soldatii au inceput sa intre din casa in casa.

Plutonierul isi aprinsese o tigara. Incepura sa se auda primele urlete, primele rugaminti, primele rafale de arma. Haosul se instalase intre cladirile si asa ciuntite dupa primul bombardament. Oamenii alergau innebuniti pe strazi, fara vreo directie, cazan la un moment dat mitraliati, in balti de sange. Mame cu copii de mana cadeau sub gloante, sub privirile calme ale plutonierului. Tigara ajunsese la jumatate, fumul ei se amestecase cu mirosul de sange si-i patrundea in plamani.

Se ridica de pe lespedea de piatra si incepu sa paseasca agale pe strazi, calcand cu talpile bocancilor in baltile rosii. O lumina care palpaia la una dintre casele din departare reusise sa-i atraga atentia. A durat o secunda, apoi lumina s-a stins si nu s-a mai zarit niciodata. Cu pasi tot mai repezi, mistuit de curiozitate, se indrepta pe alee in jos, pana cand ajungand in dreptul usii, isi propti bocancul pe clanta si impinse cu putere.

Usa se tranti de perete cu un trosnet sec si cateva tipete rasunara din intuneric. Auzea inimi batand si respiratii accelerate, simtea in aer panica, groaza, suferinta. Scoase din buzunar bricheta sa cu benzina si o aprinse. Zeci de chipuri de copii, chipuri de ceara, il priveau cu ochii mari, intrebatori, speriati, iar din mijlocul lor se ridica un batran carunt, cu vestmant simplu, preotesc, care se apropia de el cu mainile ridicate si cu o privire blajina, rugatoare. Plutonierul privi o clipa in ochii albastri ca cerul ai batranului, ca si cum ar fi incercat sa vada prin ei si dezamagit il trimise la podea lovindu-l cu patul pustii. Alte cateva tipete scapara in incapere, apoi amutira, ca si cum acolo in intuneric, copiii s-ar fi stiut protejati, invizibili.

Plutonierul isi mai aprinse o tigara, si-o aseza in coltul gurii si la fel de inexpresiv isi potrivi bine pe corp pusca cu pat rabatabil. Pentru ultima data in noapte, se auzira rafale si tipete. Inainte sa termine tigara care-i atarnase in coltul gurii, schimbase deja doua incarcatoare. Sangele i se scurgea din nou printre bocanci. Se apleca si din buzunarul preotului ciuruit de gloante, scoase un rozariu din lemn. Il privi si-l puse in buzunarul sau, ca pe un trofeu de razboi. Avea insa o senzatie bizara, de amar in gura si in suflet.

In timp ce mitralia fara ca vreun muschi de pe chipul sau sa se miste, i se paru ca isi vasuse de mai multe ori propria fetita intre acei copii, in intuneric. Era imposibil, o lasase acasa, alaturi de sotie, in siguranta, la sute de kilometri departare. Fusese cu siguranta doar o halucinatie macabra, probabil oboseala…probabil toate acele morti .. A doua zi insa dupa noaptea insangerata, plutonierul citea cu chipul schimonosit de durere scrisoarea prin care venea cumplita veste. Arsesera. Amandoua. Fiintele lui dragi, scumpa lui sotie, iubita lui fetita. Cumva, casa se aprinsese de la un fulger care lovise nucul din curte. Cumva, nu reusisera sa iasa din casa. Dupa rapoartele primite, ele mureau la ora la care el isi aprindea cea de-a doua tigara.

De atunci, se pierduse de el. Definitiv. Simtea cum rozariul il arde in palme ori de cate ori incearca sa il atinga. Din pricina nebuniei fusese dezlegat de obligatiile militare si lasat sa haladuiasca pe strazi ca un nebun. Dormea pe unde apuca, manca din gunoaie. Uneori, manat de foame, haituia sobolani in intuneric. Asa, zbuciumat, parasise orasul, parasise oamenii, parasise tot ceea ce cunoscuse, se indepartase de toate. Asa pasii il adusera intr-o buna zi, la marginea padurii. Padure care il primise, asa chinuit. Padure care il hranise. Padure de care se

temea si de la care se astepta cas intr-o buna zi…sa-l inghita. Si erau atat de vii amintirile batranului.

Si rozariul il ardea din nou. Atat de tare incat in palme, cu un contur negru, i se impregnase urma margelelor. Iar el continua sa murmure, sa se roage. Rozariu incepuse sa fumege, margelele incepeau sa cada, cuprinse de flacari, la picioarele sale, alunecand pe dusumea, rostogolindu-se in jurul sau. Dar el nu se misca din loc.

Chiar dupa ce straiele sale fusera cuprinse de flacari, era tot acolo … neclintit, murmurand fara incetare aceleasi si aceleasi cuvinte .. “Dumnezeul meu, iarta-ma !”

PLACEBO

In lumina galbuie a lunii, imbratisata de noaptea albastra si rece, pe coama dealului impadurit, manastirea parea mai degraba infricosatoarea marturie a unor vremuri de demult apuse, decat un loc atins de Dumnezeu. Totul era cufundat in adormire la acel ceas tarziu si poate doar urletul lupilor amintea ca acel cadru e viu si nu fantasma aruncata pe panza a vreunui pictor smintit.

Chilia sa insa radia de lumina calda a lumanarilor imprastiate peste tot inauntru. Undeva, in mijlocul incaperii, ingenunchiat pe lespedea rece de piatra, spargea tacerea noptii cu murmurul sau: “Dumnezeul meu, daca totul este desertaciune ?

Daca “a crede” inseamna cu totul altceva decat i-a fost dat omului sa cunoasca pana acum? Poate ca toate cele pe care le credem, de cand ne trezim pe acest pamant si pana inchidem ochii, se nasc tocmai din pricina nevoii noastre lumesti de a le avea si a le simti. Daca e asa, lipsa credintei ne pune in fata adevarului. Care adevar, ar fi nimicul. Oare nu umpli tu totul Doamne ? Si poate ca daca m-as indoi de asta, nu ai mai umple nimic. Sunt pierdut… atat de pierdut. Gandul imi e potrivnic. Daca nu am crede ca iubim, ca simtim, ca ne temem, ca

gresim, ca dorim, ca avem sau nu nevoi, ca Esti acolo, am ramane goi in fata Adevarului ? Si trebuie, Dumnezeul meu, sa credem in ceva ? Nu-i doar slabiciunea sufletului singur si pustiit ?”

Urletele lupilor deveneau sfasietoare, intrandu-i parca in suflet si infigandu-si coltii in molecula nemuritoare, absorbindu-i substanta. Vantul rece suiera printre grinzile prost batute in cuie ale acoperisului. Cu o figura de ceara, cu privirea paralizata parca undeva, intr-un punct din alta lume, cu gesturi mecanice, mai aprinse o bucata mare de tamaie.Mintea-i era invadata de imagini macabre, de tipetele tuturor ereticilor judecati in trecut intre acele ziduri si lasati sa arda pe rug in noapte. Lupi cu boturile insangerate apareau in gandul sau, apropiindu-se de ruguri, zmulgand cate o bucata de carne fumeganda si disparand apoi in padure. Si-i parea ca vede demonii dand ocol acelui loc, care trebuia sa fie al lui Dumnezeu. Ii vedea in ochii celorlalti frati, in gesturile si in vorbele lor mestesugite, in cautatura aspra dintre sprancenele unora dintre ei.

Le vedea sufletele mistuite de dorinte si ganduri necurate. “Si daca, Dumnezeule, eu cred in mantuire pentru ca am nevoie sa cred in mantuirea Ta? Daca-i asa … daca-i asa .. defapt, n-avem nimic. Niciodata n-am avut mai mult decat iluzie. Omenirea e o minciuna! ” Si gandul sau fu curmat de un trosnet, venit de undeva de afara. Cu mana tremuranda apuca doua lumanari din cele mari. In flacara lor vedea zeci de trupuri contorsionate care ardeau pe rug. Cu pasi stangaci, poticniti, intra in locul de rugaciune. Era pustiu, desi soapte bizare-i invadau urechile. Lasa flacara lumanarilor sa cuprinda incet totul, si lemnul se aprinse pe loc, dansand un dans luciferic pe pardoseala, atingand cu degete rosietice altarul. Incet, fumul negru incepea sa cuprinda totul.

Un ras bezmetic puse stapanire pe el si ecoul rasetelor sale se auzeau pana la chiliile fratilor de la etajul superior. Fratii se trezeau pe rand, cu ochii injectati de teama, cu plamanii negri de fum, urland a neputiinta si a moarte. Iar el .. razand din ce in ce mai tare, strangand pumnii, fugea in noapte spre padure, ca o naluca neagra ratacita pe Pamant. Si rasul i se transforma in urlet.. zeci de colti ascutiti trageau de el din intuneric, imprastiindu-i sangele cald pe trunchiurile copacilor.

Era sfasiat..in noapte si ingenuchiat, isi cauta Dumnezeul in ochii de sticla ai lupilor flamanzi. “E oare.. Dumnezeul meu, ceva mai mult decat atat ?”

NIHIL SINE DEO

Iarna grea isi tragea troienele incet incet tot mai departe de oras, mistuita de primavara. Blocurile erau tot acolo, neclintite, sub un cer plumburiu si reuseau sa-i induca de fiecare data fara echivoc o stare de profunda tristete. Uitase si ziua si ora cand incepuse sa-si caute refugiul in amintire. Acolo, undeva, intr-un spatiu atemporal, construise o altfel de lume. O lume fara oameni, paradisiaca, multicolora, scaldata in raze de soare ziua si strajuita de o luna muta si galbena noaptea.

Chiar si pustiul acelei nopti imaginare era linistitor, piscurile albastre ale muntilor deosebit de inalti se vedeau albastre, ca niste umbre conice, impunatoare.

Clipi.

Era in statia de autobuz. Un autobuz care trebuia sa vina sau care venise deja si plecase. Cine stie? Nu avea decat sa-l astepte pe urmatorul. Prezenta sa pe Pamant era de multe ori doar fizica. Daca si-ar fi putut desena sufletul, ar fi inmuiat degetele in uleiuri de diferite culori si le-ar fi tras apasat peste o coala alba, la nesfarsit, pana cand culorile s-ar fi disipat de tot, absorbite de coala alba si un curcubeu haotic ar fi ramas marturie zbuciumarii. Si ar fi vrut sa inteleaga acel amalgam de sentimente, de bucurii si dureri, de satisfactii si regrete, de liniste si neliniste, toate acele polaritati opuse si totusi imbratisate care bombardau necontenit crusta sufletului sau, sfaramand-o incet incet. Autobuzul opreste. Duce intr-un loc banal, neinteresant, un loc la fel ca oricare altul in care nu avea sa se intample nimic cu adevarat interesant. Nici un autobuz n-a dus niciodata cu adevarat intr-un loc interesant.

Cel putin, asa i s-a parut mereu. Gasea fascinanti ochii oamenilor din jur. Erau ochi de toate felurile..tristi, banuitori, veseli, goi, plini de emotie, obositi, patrunzatori, inexpresivi. Pana in clipa in care toti ochii pareau sa-i sfredeleasca retina, cu priviri hipnotice. Poate ca nici nu se afla acolo, poate ca nu se afla defapt nicaieri, poate ca nici nu exista sau poate ca era doar umbra a ceva ce exista cu adevarat intr-un alt fel, intr-un alt loc. Sau poate ca era doar o reprezentare a unui gand.

Dar un gand nu poate sa coboare dintr-un autobuz, nu-i asa ? Si mozaicul de oameni din jur era la fel de trist. Alergand in toate directiile, grabiti, preocupati, interesati de plata impozitului, interesati sa nu intarzie la servici, sa ajunga la timp la posta, sa ia copilul de la gradinita, sa ajunga la masina, sa cumpere o cartela de telefon. Si pentru fiecare dintre ei, totul s-ar fi putut termina exact in clipa in care privirea sa i-a surprins. Oare ei stiau ? Oare intelegea cineva cu adevarat in tot acel mozaic de culori ca nu este decat un firicel de praf cu importanta unei nano granule in Univers ? Sau poate ca nu privea lucrurile din capatul corect. Viata e vesela, e multicolora. Si soarele e undeva pe cer si straluceste pentru toti.

Copacii strajuiesc strazile plini de viata, florarese aranjeaza covoare de flori, e freamat si zumzet e viata. Undeva acolo sus, un Dumnezeu blajin si bun vegheaza peste destine. Blocurile nu sunt gri, sunt aurii, in razele soarelui care anunta o primavara minunata. Iar autobuzul chiar duce intr-un loc in care ceva interesant se va intampla, va gasi cumva acel ceva, il va cauta si va zambi gasindu-l. Vantul adie caldut peste fruntile incruntate si le descreteste, buzele incordate se transforma in zambete.

E viata in toate, e viata in aer, in apa, in pamant. Sau poate e doar gandul sau, de fiinta imobilizata intr-un pat de spital, redusa la tacere verbala, cu o minte libera sa alerge in voie pe campii verzi sau gri, dupa cum binevoieste sa le deseneze. Si poate din cand in cand, pe buzele uscate de sete, se intrezareste timid…un zambet. Sau visa ?

PARTEA CEALALTA

Un alt cosmar. S-a trezit din nou, in mijlocul noptii, cu spatele siroind de transpiratie rece. Tremura. Parul ei ud se lipea de pielea iritata de lenjeria aspra de pat. Dormise. Si de fiecare data cand dormea se termina prost. Realitatea era ca se temea sa doarma. O obseda ideea ca ar putea ramane captiva acolo pentru totdeauna, intre lumi, prizoniera a propriei imaginatii, a unei lumi ingrozitoare zamislite de un creier asupra caruia nu avea suficienta putere, dar care totusi, era al ei si prin urmare, nu se putea detasa de el. De aceasta data visase caini.

Caini fara piele, a caror carne cruda mustea de sange. Caini care o haituiau intr-o lume pictata

parca de Dali, un desert portocaliu si arid, biciuit de cate o rafala de vant. Un desert din ciobori de sticla portocalie. Deasupra, un cer albastru deschis pe care pluteauusor in deriva cuburi multicolore, gaurite pe dinauntru. Lilieci uriasi survolau acest peisaj, cu batai de aripi line, incercand sa simta o cat de mica vibratie. Si atunci cand o simteau, se repezeau asupra prazii cu boturile lor uriase, sfasiind orice fiinta vie suficient de docila incat sa stea pe loc.

Asta se intamplase si in aceasta noapte, asa scapase de cei patru caini descarnati care o urmareau cu boturile pline de bale care le curgeau printre coltii galbeni. Si totusi, de luni de zile, noapte de noapte, ceva o aducea mereu in acelasi loc. Era un fel de provocare, invatase sa supravietuiasca acolo, intre creaturi diforme. Inventase incetul cu incetul o lume pe care incepuse sa o bantuie si sa o cunoasca, dar pe care nu o putea controla. Noaptea, milioane si milioane de insecte stralucitoare aidoma licuricilor se ridicau dintre firele portocalii de sticla ale desertului si pluteau in aerul unei nopti mov.

Doua luni imense guvernau noaptea bolta cerului, care spre dimineata se lasa mangaiata de trei sori indepartati. Atat de indepartati incat, desi era luminata din trei parti diferite, desertul portocaliu se afla mereu in penumbra. Bizar cum acelasi creier reusise sa imbratiseze in acelasi loc frumosul cu macabrul. Undeva spre marginea desertului, un copac urias cu trunchi poros isi ridica crengile goale si spiralate aidoma unei impletituri de nuiele. Iar marginea… era cu adevarat o margine. Din ea se revarsau intr-un abis fara fund, la nesfarsit, tone si tone de praf colorat de sticla, care erau pur si simplu supte cu o forta fenomenala undeva in adancuri. Fiintele acelei lumi erau insa letale.

Oameni injumatatiti, cu membrele descarnate isi plimbau oasele putrede fara scop si fara tel, insfacand din cand in cand cate o vietate care le aparea in drum si sugandu-i seva, infruptandu-se din ea cu dintii putrezi. Serpi cu spini ascutiti pe toata lungimea pielii isi unduiau corpurile noaptea, ascunzandu-se ziua sub oblojirea sticlei. Roiuri de insecte mici a caror intepatura lasa in urma cavitati purulente pe pielea oricarei fiinte blestemata sa bantuie acel peisaj, apareau la fiecare eclipsa a celor doua luni si singurul lucru care le tinea departe erau dintr-un motiv necunoscut ramurile batranului copac. Visul insa se schimba. Incepuse ca o joaca. Apoi, in timp, ea construise o lume. O lume care nu mai era stapanita ci punea stapanire pe ea, fizic.

De fiecare data-i era tot mai greu sa se intoarca. De fiecare data era tot mai aproape de a fi sfartecata de ghearele vreunui animal grotesc imaginat tot de ea. Si erau tot mai dificil pentru imaginatia ei sa supuna salbaticia acelei lumi. Nu mai era suficient sa-si doresca sa dispara un element, pentru ca el sa dispara pur si simplu. Deseori era tot acolo, privind-o amenintator, maraind, urland, pufaind sange, si abia dupa ce aduna toata seva sufletului ei intr-o concentrare dureroasa, reusea sa se trezeasca in patul ei, intre cei patru pereti. Neglijase casa in care statea. Petrecea cea mai mare parte a timpului incercand sa-si pastreze ochii deschisi. Teama de somn o distrugea. Cearcane vinetii erau adanc sapate sub orbitele ei. Abia daca mai manca, atunci cand is amintea. Toate simturile ei erau unite intr-unul singur, pentru ca nu cumva sa adoarma. Si de fiecare data, in final, epuizata, adormea. Ca si acum, cand adormi parca intr-un strigat de disperare, cu figura mumificata in tipat.

Si s-a trezit din nou, in mijlocul furtunii de praf portocaliu. Undeva in departare, siluete de caini se apropiau. Copacul era departe. Ea sapa cu disperare in nisip, cu mainile, cu unghiile, taindu-se in particulele fine, incercand sa ajunga pe partea cealalta, incercand sa se ascunda, sa iasa din cosmar, cumva, sa alunece in realitate. Insa toata concentrarea se consuma de aceasta data intr-un ecou surd. Si sapand fara oprire, mainile insangerate s-au oprit intr-o pelicula tare, transparenta, de cristal. Ochii incercanati i se umplura de lacrimi si buzele

uscate nu mai schitau nici un gest. Era inmarmurita, ingenunchiata undeva deasupra camerei sale, privindu-se prin pelicula de cristal dormind in patul ei, pe asternuturile aspre.

Dormea adanc … fara sa dea vreun semn ca se va mai trezi vreodata.

UMBRELE

Umbrele se contorsionau in mintea fetitei incremenite de spaima. Luau forme pe peretii scorojiti si o asaltau unduinu-se pe plapuma ei, sub razele de lumina rece a lunii. Nu putea sa inchida ochii pentru ca o asteptau acolo, in intuneric, cu gheare ascutite, tragand de carnea ei, incercand sa-i franga oasele, fugarind-o prin toate hatisurile imaginatiei.

Si asta se intampla noapte… dupa noapte… dupa noapte. Devenise tot mai dificil sa faca diferenta intre iluzie si realitate. Incepuse sa dea o forma fiecarei pete de cafea, de noroi, de sange. Si toate formele pe care le gasea, inchipuiau figuri de demoni ale unor alte lumi, care de acolo, din interiorul petei, o sfredeleau cu privirea. Incepuse sa-i vada in ochii copiilor cu care se juca, simtea ca Ei o pandesc de undeva, din sufletele lor inconstiente.

In timp, incepuse sa se retraga. Joaca ei se petrecea intre cei patru pereti, pana la ora inserarii cand inima i se micsora tot mai mult de spaima, caci umbrele aveau sa apara din nou. Nu indranise sa spuna nimanui ce o chinuie, se temea prea tare de ele si de bratele lor subtiri, negre si strambe. Incerca sa para cat mai naturala in fata celor doi parinti care erau plecati zi si noapte si cu care petrecea 2-3 ore pe zi, dimineata. Fusese mereu un copil cuminte si obisnuiau sa o lase singura acasa de mica. Mancare gasea in frigider, iar la aragaz si la prizele de curent stia bine ca nu are voie sa umble. Nimeni nu observase ca ceva in ea moare, incet incet, topindu-se ca si cum sufletul ei ar fi fost de ceara. Incepuse sa simta durerea atunci cand umbrele veneau si trageau de ea in toate directiile, incercand sa o rupa in bucati. Tipa isteric, ascunsa intr-un colt al camerei, cu genunchii la piept, insa nu era nimeni acolo sa o auda. Doar dimineata o putea salva.

Si deseori dimineta o gasea epuizata, strangand la piept o lama de cutit cu care se zgariase singura pe maini si pe picioare pentru ca umbrele sa plece, pentru ca pielea ei ranita deja sa nu le mai intereseze. Si poate de aceea privea cu sila si dispret fetitele de varsta ei care se jucau cu papusi, imbracandu-le cu fel de fel de haine, scotandu-le la plimbare cu carucioare in miniatura. Ea nu avea papusi. Papusile ar fi avut ochi iar prin acei ochi un demon ar fi putut sa o vada oricand. Iar ea stia bine aceste lucru. In acea noapte a uitat fereastra deschisa. Usa camerei s-a deschis cu zgomot si s0a trantit apoi de perete. Inima fetitei s-a oprit pentru o secunda si a sarit din pat, tragand dupa ea plapuma. Scartaitul nu inceta, usa se misca in stanga si in dreapta si pe perete incepusera sa se contureze brate cu degete lungi si diforme, colti si gheare, ochi rai de intuneric.

Vantul batea si umbrele pareau ca se dezlantuisera intr-o adevarata frenzie, intr-un dans demonic si sinistru, iar suieratul vantului parea sa fie ascunda un ritm bizar, un ritm dansant al intunericului. Si-a tras mai tare plapuma pe cap si a ascultat cu urechile ciulite. Usa de la intrea in casa se deschidea si ea cu un scartait usor. Ca si cum acele fapturi grotesti ar fi gasit gasit o cale sa se materializeze pe pamant si sa o poata insfaca definitiv, ducand-o in lumea lor oribila. Ideea ca aceasta noapte ar putea fi ultima se contura tot mai puternic in mintea micutei. Si strangea atat de puternic la piept lama de metal incat fara sa-si dea seama, se taiase si sangele picura din palma. S-a dezmeticit, gandidu-se ca singura scapare era sa infrunte raul.

Oricum era pierduta, putea sa-si dea macar astfel o sansa. Si s-a tarat. S-a tarat pe jos, pana in

camera. Scartaitul usilor o zgaria parca pe suflet, auzea soapte de undeva din intuneric, urme de pasi, PASI ! Aproape, tot mai aproape de ea. Si incerca sa se lipeasca de podea, sa fie tot mai mica, sa fie invizibila. A inghetat din nou, acolo pe podea, privind in intuneric conturul umbrei enorme. Avea greutate, parchetul scartia sub pasii ei …

A apucat lama de metal si ridicandu-se in capul oaselor, ajungand doar pana la braul monstruozitatii din intuneric, a lovit cu sete, o data, de doua ori … de zece…de douazeci… fara oprire, pana cand sangele sarat improscat pe obrazul ei i-a strigat sa inceteze. Si atunci, in noapte, s-au auzit poate pentru prima data, cu adevarat, tipete. Tatal ei se intorsese acasa. Si intrase cu grija… ca nu cumva s-o trezeasca.

Din acea noapte, umbrele au disparut. Si s-a facut liniste. O liniste amortita… o liniste eterna… de mormant.

COCOON

Atunci cand in noapte deschizi larg fereastra si un miros ciudat de praf iti inunda plamanii, cand o tristete venita parca de nicaieri incepe sa-ti sfasie sufletul, cand timpul pare ca s-a oprit si umbrele de pe pereti incep sa semene cu chipuri grotesti, cand linistea capata sunet pana devine asurzitoare, ei sunt peste tot in jurul tau. Iti miros sufletul ca niste hiene ale altei lumi, cauta gustul sangelui tau, iti ling obrazul sarat, iar tu nu stii decat ca ceva e foarte gresit.

Apoi ei pleaca, lasandu-te in noapte golit de energie si cu ochii goi. Se intorc din cand in cand pofticiosi, apoi pleaca din nou. Observa si asteapta in intuneric. In timp le vei deschide, cu sau fara voia ta, portile de care au nevoie. Rand pe rand se vor muta in sufletul tau, schimbandu-te, facandu-te sa te intrebi daca tu mai esti cu adevarat tu. In ochii reflexiei tale din oglinda vei vedea aroganta, forta, rautatea, impletindu-se cu calitatile pe care le-au gasit in tine si dand nastere unui hibrid infricosator.

Din acel moment, mai esti “tu” doar pe jumatate. Nu-l vei cauta pe Dumnezeu caci increderea in El iti va fi spulberata inainte sa apuci macar sa-ti faci cruce. Visele tale se vor transforma treptat in cosmaruri. Nu in ultimul rand, dar poate cel mai infiorator, sentimentele tale se vor contorsiona, adaptandu-se la a-ti distruge sufletul. Cand vei simti ce ti se intampla, vei fi deja vandut lor. Scanteia ta divina se va fi sufocat de multa vreme, iar emotiile tale vor fi la fel de intense ca cele ale unei statui din piatra. Spunandu-ti aceste lucruri, sriindu-le cu o mana care parca nu e a mea, imi amintesc de trecut. Imi amintesc de noapte ca de cel mai minunat lucru pe care l-a daruit Dumnezeu pamantului.

Am inteles ca singurele certitudini pe care le avem vreodata sunt amintirile noastre, lucrurile care deja s-au intamplat. Caut de fiecare data in copilarie radacinile zbuciumului meu, caut in umbrele copilariei, in vechile jucarii, in somnul meu de atunci, dar nu gasesc nimic. Doar sentimentul e acelasi, sentimentul unei tristeti fara margini si doi ochi care au ramas la fel. In reflecia acelor ochi mici de copil, am vazut atunci ceea ce vad si astazi intelegand prea putin, ceva infricosator, ceva care ma lipeste de perete si imi sopteste “TACI!”

Chiar in aceasta clipa tarzie din noapte, prezenta fantomatica din tabloul de pe perete pare a prinde viata. Intr-o alta dimensiune a gandului meu, jucariile de pe televizor se reped la gatul

meu cu expresii ingrozitoare si colti ascutiti. In camera mea par a se fi revarsat neinvitate energiile neprietenoase ale unei alte lumi. Ar trebui sa gasesc puterea sa ignor senzatiile. La urma urmei totul ar trebui sa fie doar o plasmuire a imaginatiei mele. Am reusit. Pentru moment a disparut totul. M-am reintors la asa-zisa mea lume.

Nu ma mai tem acum decat de urmatoarea clipa de intuneric in care se vor intoarce sa-mi suiere in urechi.

PAMANT

Din amortire am inceput sa aud un scrasnet venind tulburator de undeva de deasupra mea. Doar nu putea sa fie … pamant. E un sunet surd, sec, infricosator, l-am mai auzit. Nu imi pot misca nici un centimetru corpul, cu atat mai putin pot deschide ochii. Si ciudat, nu-mi simt respiratia, insa nici nu ma sufoc. Nu simt nici un fel de senzatie. In gandurile mele, culori se combina haotic, formeaza imagini aparent lipsite de orice logica si aud mereu o voce interioara care imi spune ca acele imagini “inventate” au fost candva parte din mine. Trecut. Amintiri. Amintiri care ma impovareaza cu un apasator sentiment de vinovatie. Prea apasator. Dar asta e bine, cel putin am o senzatie. Trebuie sa ma trezesc din amortire cumva. Trebuie sa reusesc sa vad ceva, sa aprind o lumina, sa inteleg. Din nou acel sunet sec, infundat, venind de undeva deasupra mea. Ce scrasnet incredibil ! S-a oprit. E liniste.

E prea liniste si prea intuneric si nu reusesc sa-mi amintesc ce faceam acum o jumatate de ora. Poate ca dormeam, cu siguranta dormeam si urmeaza sa ma trezesc, iar ceea ce traiesc acum e un vis. Dorm deci si in continuare, cu siguranta. Dar nu pot sa deslusesc daca trec secunde, minute sau ore. Nu reusesc sa numar nimic. Nu stiu de cand sunt in aceasta stare, incep sa simt, dar ceea ce simt e neplacut. E frica ! Simt ca imi e frig si in gandurile mele se aduna rand pe rand chipurile celor dragi mie. Acum am acea senzatie de apartenenta la amintiri, e ca si cum sunt acolo fizic si-i recunosc pe toti, in timp ce trec pe langa ei, simtindu-le vibratia. Ce ciudat, din moment ce eu sunt aici. Aici…unde? Amintirile iau culoare.

Eu mic alergand pe o alee in bratele bunicilor, frunze de castan cazute pe jos, mama, fratii, lacrimi pe care le-am provocat, vorbe pe care le-am spus, palme aspre de cersetori intinse spre mine, zambete, jigniri, minciuni, fericire, nefericire, cadavre, fiecare traire, fiecare

sentient, fiecare secunda de care apartineam pana in clipa amortirii mele revenea din negura trecutului ca o sabie. E tot mai frig. Nu mai suport linistea.

Nu pot vedea mai mult decat intunericul pe care il vezi oricum cu ochii inchisi. Un intuneric in care se joaca zglobii felurite umbre. Sa fi trecut ore sau zile de cand stau asa, in amortire? Mi-e dor de familia mea ! Mie dor de mama mea ! Sigur isi face griji, sigur ma cauta.. Probabil am intarziat si la lucru.. trebuie sa ma trezesc ! E o senzatie insuportabila, tot ce imi doresc este sa ma trezesc. Dumnezeu ! Ar trebui sa ma rog. E cel putin penibil, nu am mai facut asta de prea mult timp. Nici nu sunt convins ca exista. Vom vedea, nu ?

“Doamne, ajuta-ma , iarta-ma, fa ceva pentru mine, orice. Trezeste-ma din vis ! Te rog, trezeste-ma !”

Simt.. ! Simt miros de pamant.

Mintea imi e brusc invadata de imagini. Imi era atat de dor de senzatii, de mirosuri, de amintiri ! Masina, ploaia, farurile aprinse, stergatoarele de parbriz.. sange, atat de mult sange.. masina rupta in bucati, mana mea printre fiare contorsionate… ce cosmar ! Am mai vazut asta undeva, pot sa jur ! Plang ?! Nu imi curge nici o lacrima, nu imi simt ochii, dar simt ca plang.. Nu inteleg ! De ce miroase a sange ? De ce apar imagini cu viermi in mintea mea si de ce imi vad corpul intins in mijlocul unei camere intunecate ? Miros de ceara… plansete.. iar ei, ei durerea i-a topit sufletul. DUMNEZEULE ! Sunt mort !

Asa arata moartea… e mai groaznic decat ceea ce mi-am imaginat vreodata! Nu ma pot misca si nu mai exist. Cum pot sa fiu constient ca nu mai exist ? In cat timp ma voi dizolva cu totul ? Ce face familia mea ? Vreau sa ies de aici ! Trebuie sa le spun, trebuie sa ma dizolv, trebuie sa ma consum, orice dar nu pot ramane aici pentru totdeauna, nu asa ! Dumnezeule , du-ma in Iad, tortureaza-ma o eternitate, doar nu ma lasa aici singur, in linistea asta care … urla la mine. Cand nu imi va mai fi atat de frig ? Doamne, raspunde-mi !

Dar nu mi-a raspuns niciodata. Nu stiu cat timp a trecut, poate ne apropiem incet de sfarsitul eternitatii. In continuare simt gust de pamant si miros de putregai. Nu m-am clintit de aici nici un milimetru. Mi-am epuizat gandurile, au trecut de sute, poate de mii de ori prin mine, am simtit de fiecare data totul, fiecare amintire. Linistea a capatat tremur. Ma bantuie chipurile unor demoni grotesti, diformi, cu dinti ascutiti care ameninta sa rupa bucati din ceea ce a mai ramas din mine. Deseori aud zgomot de pasi undeva in jurul meu, deasupra mea. Am renuntat sa mai strig dupa Dumnezeu. Am cel putin certitudinea existentei Lui.

Am aflat ca nu exista ceva mai ingrozitor decat singuratatea. Astept demonii, mi-e dor de durere, mi-e dor sa simt ORICE. M-am plictisit sa derulez la infinit trecutul. Imi cunosc fiecare secunda de viata. Si asta este tot ce am aici. Nu exista imaginatie. Nu pot inchipui nimic. Sunt legat de amintirile unei vieti sfarsite si atat. Cu siguranta, nu merit iertarea lui Dumnezeu. E una dintre putinele mele certitudini. “Doamne, poate trebuia sa inteleg ca nu tu ma judeci ci eu ma judec. Stiu acum ca merg in Infern, merit si vreau ! Scoate-ma doar te rog de aici, lasa-ma sa plec!” Ma misc… Cat timp sa fi trecut ? Mai exista timp ? Sute de cruci, copaci, culori, pasari, soare, un cer minunat, nori, cumva le pot vedea pe toate in toata splendoarea lor. Ma bucur de ele, aud vantul suerand printre copaci, MULTUMESC !

Sute de cripte albe si gri…si mormantul meu e atat de curat. Cine e batrana aplecata de spate care imi curata buruienile de langa cripta rece? Imi aprinde lumanari .. NU ! NU !!! Mama … Intuneric din nou ! O sabie a trecut prin mine. A trecut si a zdrentuit totul. E frig. Sunt nemiscat, in acelasi loc, poate de acum pentru totdeauna. Au disparut norii, a disparut soarele,

a disparut totul… si mama .. a imbatranit iar parul ei e alb si sufletul ei il simteam atat de gol.. Stiu, sunt aici, nu pot face NIMIC. Doar stiu si atat.

Acum am inteles in sfarsit. Sunt in Iad. Nu exista un altfel de Iad. Sunt doar… constient pe veci ca nu mai exist.

DEMONII

Lumina lunii intra in incapere indraznet printre perdele, atingandu-i chipul, prelingandu-se peste buzele intredeschise, dezvelind un obraz de piatra, nebarbierit. Mainile sale pareau maini de statuie, pietrificate pe masa, langa scrumiera in care tigara arsese aproape de tot si se stingea nefumata. Ochii insa erau vii, luminati de o scanteie firava dar jucausa dincolo de care pareau a se impleti intre ele intr-o contopire pagana, nepermisa, trupurile incestuoase ale demonilor noptii.

Barbatul isi dezmorti putin gatul, suficient cat sa poata arunca o privire pe furis catre salteaua de pe parchet. Parfumul Ei umplea inca spatiul, nederanjat de aerul racoros al noptii cu care refuza sa se amestece. Acolo o iubise de sute de ori infigandu-si dintii in umarul ei gol, privind-o in ochi in timp ce gemea sub el zgariindu-l, gustandu-i interiorul sarat, tragand-o in el si zambindu-i in timp ce ea se musca de pumn abtinandu-se sa tipe.

Isi mai aprinse o tigara. O vedea peste tot prin casa goala, ridicandu-se de langa el fara nici un cuvant, plimbandu-se fantomatic si fara tel, privind ore in sir pe fereastra in aceeasi pozitie de drepti pana cand rasaritul ii lumina chipul incercanat. O vedea speriata, aruncandu-se in bratele lui si plangand in noapte ca si cum insusi Lucifer i-ar fi zmuls inima din piept aratandu-i-se in cea mai hidoasa forma a Abisului. O vedea razand pentru ca in urmatoarea secunda zambetul sa-i amorteasca pe buza si sa devina aspru, la fel ca si sarutul ei cand era rece, de mort. O vedea mangaindu-i parul si ridicandu-se apoi de langa el, iesind pe usa pentru ca dusa sa fie fara nici un cuvant pana a doua zi cand aparea din nou in prag sa-i spuna "te iubesc !"

O, isi amintea atat de bine cum in ultimele luni vedea mereu in ochii ei moartea sau nimicul. Cum privind-o avea in fata pe altcineva, un necunoscut, o fiinta transfigurata, chinuita, captiva, cersind parca din interior libertatea. Si cine sa o elibereze, cine sa faca sacrificiul suprem, cine sa se lupte cu timpul pentru ea daca nu el. Tragea in piept cu sete. Era noaptea inmormantarilor. Si era grea si apasatoarea inmormantarea amintirii, a soaptelor, a imbratisarilor, a plansetelor, a adevarurilor si a minciunilor, a ranilor unei vieti traite cumva artificial, din exterior.

Rohypnol. Benzina. Cutit. Imprastiate toate pe masa, tacute, ca niste martori ai clipei ce avea sa vina, ca niste radacini cu chip de obiecte ale momentului care avea sa sape in timp lasandu-i inca o cicatrice. Eticheta de pe sticluta de Rohypnol il enerva. Nastea in mintea lui senzatia de spital, il trimitea in copilarie, in trecut, in policlinicile cu pereti colorati si desenati cu iepurasi urati. Mirosul nu-l mintea nici atunci. Oricat ar fi privit spre lumea desenata in pereti nu reusea sa se intrupeze cu totul in ea. Iepurasii cei urat pictati il priveau fix de acolo din perete, asteptand sa se napusteasca la el cu dinti ascutiti, sa il muste pana la os, sa-i zmulga carotida.

"Urmatorul !"

Vocea stridenta si insuportabila a asistentei il aducea de fiecare data in real. Daca acela era realul. Daca fusese vreodata. Nici pe atunci nu era prea sigur.

Fereastra se inchise cu un trosnet. Vantul. Dar nu vantul inchisese ferestrele cand noaptea-i gasise imbratisati pe acea saltea si simtira ca moartea se da tarcoale sub forma umbrelor care se conturau pe toti peretii incaperii. Nu vantul trecuse prin el asemeni unei mingi de fum negru ca taciunele rascolindu-i sufletul si maruntaiele. Nu din pricina vantului trosneau scandurile dulapului si parchetul si cu siguranta nu din pricina vantului incepuse sa doarma cu lumina aprinsa. O nebunie. Irealul intalnea realul intr-un spatiu banal. Parea de nepermis. Si poate chiar era.

Era tarziu. Se repezi la baie si-si baga toata fata in jetul de apa rece. Nu se recunostea in oglida care-l chema parca pe nume ciudate, mormaite. Chipul din oglinda parea a se contorsiona, iar ochii, ochii nu erau ai lui. De sute de ori se privise in oglinda cu teama intrebandu-se ce fel de geaman sinistru il cheama mereu sau il priveste cu ochi de sticla. Ceva…cineva… o proiecte a interiorului sau.. dar cu siguranta nu el insusi. El insusi nu s-ar fi putut hrani atat de mult timp cu propriile dureri si zbuciumuri, el singur n-ar fi putut niciodata da dovada de un asemenea masochism.

Isi imbraca in graba geaca si se repezi afara lasand usa sa se tranteasca in urma sa cu un trosnet sec. Primul taxi parcat la marginea drumului se dovedi perfect. Taximetristul era tacut, cu mainile pe volan si cu ochii la drum, nu-l deranja cu intrebari idioate sau probleme existentiale. Astfel se putea gandi… nu era vorba despre moarte in sine, desi de luni bune

mirosul mortii il urmarea pretutindeni. Mirosul Ei, mirosul mortii. Nu era vorba despre inmormantarea lui sau a Ei… ci despre eliberarea de demon. Eliberarea suprema a lor impreuna, aducatoare de liniste. Era vorba despre oboseala care patrunsese in maduva oaselor, despre alegeri si despre sfarsit, caci toate duc spre un sfarsit. Si atunci, de ce teama de a-i trasa linia de final oriunde si oricand ? Unde era adevarata crima ? Nu se facea oare timpul mai vinovat prin agonizantul sau curs catre inevitabila finalitate ? Nu se facea insasi viata vinovata de inutilitate, prin efemeritatea ei ?

“Am ajuns domnule !”

“Multumesc !”

Drept, in mijlocul drumului, in intuneric, trase puternic aer in piept. Avea nevoie sa simta orasul, avea nevoie sa simta cum acel demon de fier si beton care se inalta deasupra-i, care il mestecase mereu incet si parca temator sa-l inghita cu totul, i se supunea in acea clipa. Clipa sa, victoria asupra orasului, asupra timpului, asupra vietii, comprimate intr-o gura de aer de noapte. Nu, gata, nu mai avea timp. Timpul isi recapatase subit utilitatea pentru o egoista si subiectiva clipa.

Intra in bar cu o precautie inutila. Prezenta lui nu insemna nimic pentru grupurile de oameni care dansau deja la hora lui Bachus. Nu mai era nimeni care sa-l poata observa suficient de mult incat sa-l cantareasca ca pe ceva prezent si real. Fumul era atat de dens incat ochii incepura sa-i lacrimeze. Iar senzatia, senzatia era aceeasi cu greutatea apasatoare din spatiul sau finit, senzatia ca ceva sau cineva ii sufla in ceafa, ii amesteca gandurile, ii sopteste despre nebunie.

Ea era acolo. Pe jumatate adormita, atarnand in bratele lui, un alt el, la fel de inert pe scaunul sau. N-avea decat sa astepte. Si sa-si pastreze determinarea. Trebuia sa o elibereze si eliberand-o pe ea, sa se elibereze pe ei. O clipa.. ultima dintre ele si timpul va fi murit acolo, intre ei doi si cordoanele lor ombilicale retezate.

“Cu ce va servesc ?”

“O bere, orice bere neagra ! Nu ma intreba de care. Ce iti vine la mana.”

“Imediat domnule !”

O observa in liniste, tragand din tigara. Parea adormita. Era frumoasa atarnand acolo in bratele lui, ca o papusa din carpe. Ce trist, ce trist ca nu mai era timp, ce trist ca nu va apuca sa-i mai spuna nimic, ce trist ca tristetea isi facuse deja casa in ei, ce trist ca acea casa isi inchisese toate geamurile pentru fericire. Isi indesa mana in buzunar pana gasi lama de metal si se ridica in picioare. Nu mai putea sa astepte berea. Si-ar fi pierdut curajul, ar fi pierdut momentul si odata cu momentul ar fi pierdut totul. Atunci ii intalni privirea.

El o saruta pe par, fara sa dea cea mai mica importanta chipului ei inexpresiv sau ochilor deschisi. A naibii noapte ! Se lasa cu scaunul pe spate, cu tot cu ea, sarutand-o pe gat, in timp ce ea privea undeva in incapere, spre masa din colt, prin fum, in intuneric. Ceva era in neregula, ceva… Chipul inexpresiv… ochii de mort… zambetul…ZAMBETUL ! Zambea… aidoma Mona Lisei… pana cand zambetul se transforma in ceva sinistru care-i deforma pentru o clipa chipul. Cu mana firava apuca sticla de pe masa si o izbi de marginea de lemn proiectand in acelasi moment ciotul taios in gatul celui care o saruta somnoros. Zambea la fel de sec in timp ce individul cazu si incepu sa horcaie la picioarele ei, pe podea. Muzica nu se oprise. Nimeni din local nu se clinti un centimetru. Spatiul parea atemporal si doar sangele

care se raspandea tot mai mult in jurul corpului in convulsii dovedea ca timpul inca mai atinge acel punct din univers.

Ea se ridica si pasi peste trupul insangerat. Se indrepta spre noul venit cu ciotul de sticla insangerat in mana. Sangele picura formand flori rosii pe parchetul prafuit. Si se opri la un centimetru de el, imbratisandu-l, fara sa dea drumul sticlei sparte, strangandu-l cu putere. Il saruta si sarutul avea gust de sange si aerul mirosea a sange si sangele insusi pulsa in fiecare vena facandu-le trupurile sa tremure.

“Ai venit sa ma ucizi…” ii sopti ea in ureche. “Sa ma eliberezi… ” … si-i zambi. ” Ai inteles jocul.. iti lipseste doar perspectiva. Priveste in jur, priveste la fiecare dintre ei, priveste-i cum nu i-ai privit niciodata. Sunteti la fel.. nimic mai mult decat gazde. Nimic mai mult decat carcase de carne putreda pe care Noi o tinem in viata ca sa ne hranim. Fara Noi nu aveti ganduri, sentimente, vise, dorinte, suferinte, iluzii, fara Noi nu va bucurati de vanatoarile voastre absurde, fara noi sunteti carne moarta. Da… te-a iubit.. cat i-am permis eu sa te iubeasca. Da, ai iubit-o .. si o vei mai iubi atata timp cat El, stapanul gandurilor tale, isi va mai gasi hrana in pateticul tau sentiment. Acum du-te.. uita de Noi.. intoarce-te in lumea ta… lumea voastra… lumea Noastra.”

Privi impietrit. Nimeni nu se miscase inca de la loc. Continuau sa bea din pahare si halbe ca si cum oribila scena nu s-ar fi intamplat niciodata. Pentru Dumnezeu.. nu exista Paradis.. nu exista Infern, asa cum nu exista un Purgatoriu. Recipiente. Infernul se sprijinea pe o planeta mica, a treia de la Soare. 6,5 miliarde de recipiente, vulnerabile bucati de carne, hrana pentru demoni.

Si cel mai dureros.. stia ca va uita totul in clipa urmatoare. Timpul .. se pare, era si el.. tot un demon.

STRAINII

Ningea de parca ingerii cazuti se jucau furiosi cu aerul inghetat si trimiteau spre pamant

energii dezlantuite. Aerul ingheta respiratia drumetului care pasea aplecat, parand ca vine de departe si merge departe. Se insera si razlet se mai auzea cate un urlet de lup. Ceea ce era mai groaznic pentru sufletul lui, era linistea de dupa urlet. O liniste apasatoare si grea care-i apasa pieptul. Poate doar pentru ca-si auzea gandurile, poate doar pentru ca singur in zapada apuca sa fie singur cu el, sa se cunoasca mai bine.

Prin ceata se vedea pe varful colinei stana. Se vedea un gard, tarcul si silueta a ceva ce aducea cu o cabana mica din lemn. Drumetul stranse pumnul pe manerul pumnalului si isi mari pasul caci intunericul parea ca-l urmareste din spate. Inca un ceas. Inca doua. Si inainte de implinirea celui de-al treilea ceas se vazu in fata usii din lemn.

Nici o faptura care sa-l intampine, nici om nici caine, nici o oaie in tarc, nici o pasare pe cer. Deschise usa cu un scartait si valul de caldura il izbi placut in figura. Flacara unei singure lumanari din seu juca in odaie desenand in intuneric un portocaliu placut care vorbea despre trecut, copilarie, inocenta, despre tot ceea ce candva mangaia si umaniza.

- Buna seara straine ! Om bun ?

Drumetul isi muta repede privirea inspre ungherul intunecat al odaii si atunci remarca silueta care se legana in fotoliu.

- Apuca un scaun, vino mai aproape, ti-o fi frig. Ai ceai cald in ibric..

- Imi pare rau ca vin asa, pe nepusa masa, sunt pe drum de cateva zile, le-am pierdut sirul..

- Dar incotro te indrepti ?

- Nu as putea sa spun.. Spre alta viata, spre alte lumi. Dar acum sunt aici si te-am gasit pe dumneata. Ceea ce nu-i lucru putin la ceas de inserare. Trag nadejde ca m-ai putea lasa sa inoptez in casa ta, ca n-am unde altundeva sa ma duc.

- Ca sa vezi, suntem in aceiasi situatie, raspunse silueta si iesi de sub protectia intunericului.

Era un barbat la a doua tinerete, solid, grizonat, cu trasaturi aspre, nebarbierit, cu par des si ciufulit. Doi ochi negri si scrutatori inghetau in orbite si poate doar licarirea din ei arata drumetului ca cel care-i vorbeste nu-i mort. Mainile-i erau mari si pareau muncite o viata.

- Ia o tigara, nu ma mai studia, ca nu-i mare lucru de vazut. Si-apoi pana dimineata avem timp. N-am sa te scot afara dar vazandu-ti pumnalul la curea, iti spun drept ca nici n-am de gand sa dormi. Dar poti sa dormi tu daca doresti si maine ne-om vedea sanatosi.

- De pumnal nu ma pot lipsi, dar am sa-ti tin de urat. Asa poate ca mai primesc o tigara, raspunse drumetul cu un zambet firav in coltul buzelor, ca si cand toate simturile i-ar fi fost ascutite sub umbra acelui zambet.

Drumetul nostru era inalt si uscativ. Purta bocanci din piele din cei de care poarta soldatii. Avea un palton care-i trecea putin de genunchi si pe care inca nu si-l daduse jos. Parea ca tremura de frig pe dedesubt. Era mai tanar decat cel pe care-l gasise in cabana. Ochii sai erau mult mai vioi, studiosi, atenti, plini de viata, iar mainile cu degetele lungi erau incotosmanate in manusi din piele. Pe obraz avea o cicatrice urata, un semn in forma de V pe care incerca sa-l tina la intuneric.

Se privira pret de vreo jumatate de ceas, pufaind din tigari, fara sa spuna niciunul nimic. Parea ca viata troienise amintiri peste ei si erau departe de toate. Dar nu destul de departe,

caci noul venit rupse tacerea:

- Urat loc …lumea..domnule ! Urat loc ! Urati oamenii, urata viata.. si totu-i fara nici un rost.

- Da' ce-i asa urat la toate astea ?

- Pai.. orice-ai face, la ce bun ? Iubesti sau nu, construiesti sau nu, simti, te bucuri sau plangi, daruiesti, mangai sau ucizi si furi, bati cuie, cresti copii, ingropi copii, mergi drept sau iti pleci capul… la urma mori. Pentru ce sa te tulburi facand orice ?

- Ca sa nu faci umbra degeaba ? Zic si eu. Ai altceva mai bun de facut decat sa fii ce-a zamislit pamantu' ?

- Drept e ca nu.. dar oricum, orice drum ai alege spre sfarsit, eu zic ca-i bun. Eu cred ca nu-i drum rau pe lume. Fiecare-i dat sa faca dupa cum ii este felu' si-asa-i bine.

- Bine pentru cine ? Ca n-o fi singur omul de care vorbesti. Bine pentru el.. pentru lume.. pentru cine ?

- Bine pur si simplu. De ce-ar conta vreo clipa pentru cine-i bine ? Ca-i bine pentru el si rau pentru lume, ca-i bine pentru lume si-i rau pentru el … la urma moare. Nici apa nu-i mai clara ca moartea. De ce sa nu traiasca omul cum ii este firea ?

- Si-asa ai trait si dumneata … cum ti-e firea ?

- Eu nici nu stiu dac'am trait. Ce-i viata omului ? Vibratie, o unda, doar un fir de par ce se-ncalceste-n Univers in jurul propriului egoism. Si dupa moarte, o ramane poate, o amprenta, ca de bocanc, sa nu-l lase nici sa mai fie nici sa nu fie, pentru totdeauna. Sa-l judece mereu eternitatea pentru un pumn de ani de viata.

- Ti-e mintea mai ascutita ca pumnalul de la brau drumetule. Poate ca nu m-oi plictisi la noapte. Hai spune-mi, ca nu ne-om mai vedea de maine, ce drum te-aduce spre o stana care-i stiuta doar de lupi ? Tigarile-s pe masa !

Drumetul se lasa pe spate, cu mainile spanzurandu-i pe langa scaunul vechi, ca si cum s-ar fi pregatit sa iasa din invelisul sau cu totul. Din trup, din realitate, din masca, ramanand gol pentru prima data in fata cuiva, si-asemenea lucru-i aducea parca o adanca relaxare pe care n-o mai incercase niciodata. Sau cel putin, nu isi mai amintea.

Duse tigara stramba la gura, intinse mana dupa lumanare si si-o aprinse de la flacara jucausa pufaind cu pofta.

- Asculta domnule.. eu.. cum sa iti spun ca sa ma intelegi.. sunt un drogat. Drogat cu trairi, dependent de trairi. Pot ucide pentru asta. Ca sa vad trairile tale, ale mele, sa disec felul in care suntem legati intre noi. Am nevoie sa simt, intelegi? Si eu vad culori la fel ca dumitale dar pentru mine rosu uneori e verde si verde e albastru sau orice altceva. Si simt, dar nu la fel ca si ceilalt care simt acelasi lucru la unison in fata unui reflex, ca niste caini dresati. Ei rad la nunti si plang la inmormantari, o gloata dresata domnule. Ceva infricosator se petrece si inca nu deslusesc ce. Cine stie de cand se intampla, eu am observat nu de mult.

- De tine fugi. De propria-ti nebunie, te ingrozeste.

- Observatii deranjante.

- Observatiile comode nu isi au rostul pe lume domnule. De unde ai cicatricea?

- Ah, semnul..

- Fie.. semnul..

- E de la diavol. Sa nu vorbim despre asta. N-ati vazut niciodata oameni care nu-s ei? Transfigurati, cu licariri bizare in priviri, cu aura bolnava, schimonosita? Oameni care fac lucruri ciudate ca si cum ar fi normale.. care nu se mai au pe ei doar ca habar n-au de asta?

- Demonizati ?

- Mai rau.. Gazde. Imaginati-va un oras. Unele case sunt locuite, altele sunt goale, unele au usa inchisa, altele au usa deschisa, dar toate sunt case.

- Doar lucruri vagi imi spuneti. Si nebunesti. Iar eu inca nu stiu ce va aduce la o stana pustie..

- Goana domnule.. Goana. De cand ma lupt cu mine alerg. Nu e usor sa te desprinzi, o poti face doar din goana. Lucrurile pe care le-am facut, doar ca sa simt, nu puteti intelege..

- Am limitele mele ce-i drept…

- Lupii, se aud mai aproape. In fine. Dumneata ce cauti aici singur, in pustie, de-mi e ingadui sa stiu?

Locatarul il privi pe drumet drept in ochi si fixandu-l asa cu privirea rosti printre dinti:

- Mie sa nu-mi vorbesti despre diavoli ! Poate ar trebui sa te culci, te asteapta drum lung.

- Un drum e lung sau scurt in sine, dar cat va insemna el pentru talpile mele, nimeni nu stie. Nu avea dumneata grija mea, n-am sa dorm. Nici singur nu dorm fara griji. Noaptea asta e mai grea, suntem doi. Cel putin.

Gazda zambi, oaspetele zambi si el. Zambete scurte, rasarite din nimic si topite in intunericul spart de lumanare.

- Sa ma ierti ! rosti gazda pe un ton calm. – Am fost prea iute la manie. Nu imi plac coincidentele. Pentru asta ma tin departe de oameni. Goana despre care imi vorbesti nu-mi e straina. Nici zbuciumul dumitale, nici framantarea. Eu am incetat sa mai alerg fara rost. Nu vezi ca n-are rost?

- Si ce ai facut?

- M-am inrolat. Ca sa hranesc radacinile raului. Dar n-a fost destul.

- Te ascult. Timp avem. Tigari mai ai dumneata. Noaptea e tanara.

- Bine. Razboiul a fost pentru mine o oglinda. Am ucis. Tineri, femei, copii. Am violat, am torturat, am ucis chiar si cu mainile goale. Nu mai era nici o voce care sa-mi sopteasca. Eram eu. M-am inrolat pentru ca asa aveam voie intelegi? Si dupa ce razboiul s-a terminat am cautat altul. Altul care nu era al meu. Dar era ca si cum mi-ar fi fost sete, as fi baut si nu ma saturam. Aveam gura mereu uscata, intelegi ?

- Si dupa razboi ? Cum ai ajuns aici ?

- Dupa atata sange n-am mai fost tanar. Am inteles lucruri. Am jucat, pe scena vietii. Am invatat sa ma pierd printre oameni. Vroiam o viata, normala, ca a cainilor de zici dumitale ca-

s dresati sa latre toti la fel. M-am insurat, am avut un copil..

- Si ei unde-s ?

- Ea s-a omorat dupa trei ani. Ce vazusem in ea, era parte din ce purtam in mine. Copilul l-am dat la oameni buni. Ce sa fi facut cu el ? Sa ajunga la fel ca si mine, crescut de maini patate de sange si suflet negru ? Dumitale ce-ai fi facut ?

- As fi continuat sa alerg. Nu m-as fi mintit. Nu exista leac.

- Asta vad bine. Eu ma satur de sete vanand. Vanez animale, le mananc zvacnind inca de viata. Si stau departe de toate, intelegi? Pe mine ma ocolesc lupii daca imi simt mirosul. Nu-i mai mult decat atat.

- Merg la “crucea din cui” .. ca sa stii..

Gazda hohoti in linistea deplina, un ras sincer, voit, arogant.

- Speranta, nu-i asa? Chiar crezi balivernele alea batranesti? Biserica de indraciti vindecati, demoni scosi din oameni cu un piron, adus chipurile de templieri dintr-o bucata din crucea lui Isus.. o biserica cu popi ce-au fost ca noi… trebuie ca visezi ! Dumneata crezi ca Dumnezeu isi arunca privirea spre noi ? Ca isi va arde mana ca sa te scoata pe tine din Iad ? Dincolo de asta, pentru ce sa vrei sa te vindeci? Daca pentru dumneata, esti egoist. Daca pentru ceilalti, te va mistui mereu din interior. Nu vezi ca-i totul doar mizerie fara rost? Du-te mai bine demn in pustie si mori ca un putregai !

Se facu iarasi liniste. Vantul se intetea afara si facea lemnul sa trosneasca suierand printre crapaturi. Cei doi se priveau in liniste, masurandu-se, ca la inceput…

- Ia-ma cu tine ! Vin.

- Cum ?

- Sa ma iei, sa ma vindec. Am obosit. Putrezesc. Raul ma consuma aici.

- Omule, nici eu nu cred povestea cu pironul ala. Speranta ma trage incolo, ai spus bine. Ma duc in chip de necredincios, da’ ma duc.

- Ah ! Trebuie ca-i intradevar doar o poveste. Batraneli. Baliverne. Nimeni nu stie unde-i locul cu pricina. Cum se poate sa stii dumneata?

- Am visat.

- Ai visat !

- Am visat. Sunt semne ! Semnele sunt mereu cu noi.

- Vreau sa vin. Vreau liniste, intelegi? N-ai sa ma lasi aici. Sa dormim .. ai incredere, altfel nu poti calatori langa un strain.

- De ce te-as lua? Merg singur ! Mai bine plec de-acum.

- Daca nu ma iei, la ce bun sa te mai duci oricum? Intelegi?

- La naiba ! La naiba ! O patura ai ?

- Blanurile de animale din cufar. Acopera-te cu ele.

Dimineata veni ca un fur, cu ceata si un ger care trecea prin straie si ingheta aerul in plamani. Strainii erau deja de un ceas pe drum, taind padurea, luptandu-se cu nametii.

Mergeau tacut pastrandu-si fortele, ca doua naluci marunte in nesfarsirea pustiei. Imparteau mancarea, blanurile, ceaiul rau din lichenii si buruienile gasite sub zapezi. Pasul le era la fel de hotarat si intr-a doua si intr-a treia zi. Dar intr-a patra, pe la amiaza, calauza se opri. Traversasera padurea si in jurul lor se intindeau campii albe si toate directiile aratau la fel.

- Nu te mai duc !

- Cum ? Unde nu ma mai duci ?

- Nicaieri ! Intoarce-te pe unde am venit !

- Nebunule! Viscolul a acoperit urmele. Ce te-a apucat ?

- Ma crezi prost? Te vad. Te simt. Te miros. Tu nu esti ca oricare altul.. Nu esti ca mine. De trei zile ne ies in cale caprioare, cat am umblat singur abia de-am vazut una. N-am vazut urma de lup desi pana sa ajung la stana m-au urmarit tot drumul ca pe vanat. La stana nu erau oi. N-am auzit pasari. Si toate intrebarile tale despre locul bisericii. Cine esti ? Ce vrei ?

- Revino-ti din nebunie omule si sa ne vedem de drum. Gerul iti face asta.

- Nu gerul. Tu !

- Misca-te omule !

- Nici un pas. Murim aici, inghetati. Indracitule !

- Pentru o mana de popi? Pentru un cui ruginit ? Pentru o baraca darapanata ?

Dar sirul intrebarilor se curmara sub impunsatura lamei de pumnal. O data, de doua ori, de cinci, de cincizeci de ori, pana cand zapada se topi rosie sub cei doi. Buzele muribundului inca miscau murmurand, iar drumetul se apleca sa le soarba cuvintele.

- Noi suntem echilibrul. Binele fara rau devine rau. Nebunule ! si vantul le purta mai departe, inghetate: nebunule.. nebunule…

Drumetul se intinse in zapada. Era prea departe de toate. Isi ademenise tovarasul in directia opusa si-acum ramasese singur, cu gerul. Statea intins pe spate si o toropeala placuta incepu sa-l invaluie. Un corb tasni pe deasupra sa. In apropiere se auzeau lupii. Urletul lor se asemana acum cu un cantec al padurii.

Inchise ochii si vazu ramurile inmugurind, paraiele umflandu-se, secand, soarele dogorind, frunzele inverzind, pentru ca apoi sa ploua, frunzele sa cada galbene purtate de vand in vartejuri, sa se faca loc, sa ninga din nou.

Imagini.. un piron indoit.. maracini… un olog alergand zbierand frenetic .. un coif de legionar roman… si apoi liniste. Linistea.

ZBURATORUL

Sanatoriul parea desenat in creion, ca un contur de taciune pe fondul rasaritului sangeriu, estompat pe alocuri in ceata care-l invaluia, absent si fantomatic, strajer de beton al unei gradini goale ale carei alei pareau sa vesteasca pustiirea.

Ea, catatonica, intinsa pe patul ingust din camera tapitata, privea in gol prin ochii caprui, inventand parca un punct fix … intr-un punct fix … intr-un punct fix. Frumoasa, dar neingrijita, ametita de sedative, murmura ceva ce semana a cantec, printre buzele intredeschise si uscate de sete.

Pana acum nu venise. O lasase acolo toata ziua, in lumea ei alba, drogata, legata ca nu cumva sa se raneasca… de disperare… de durerea de a nu-l fi simtit astazi. Ferestrele mici vegheau camera imobile de la inaltimea celor doi metri si jumatate, ingalbenite de vreme, ciobite de timp, inramate intr-un lemn gri cu vopseaua sarita. Iar el… “nu avea sa apara” gandi ea balansandu-se tot mai tare pe pat si muscandu-si cu dintii incheietura mainii suficient de tare incat ceva in ea sa se trezeasca si sa uite pentru o clipa de efectul sedativelor.

Geamurile incepura sa vibreze usor, ca un zumzet de bondar, deschizandu-se brusc si trantindu-se de perete… o data…de doua.. de trei ori… lasand pala de vant rece si proaspat care inundase incaperea sa o invaluie, mangaindu-i pielea, dezvelind-o de asternuturi, sufland salbatic de pe ea ultimul petec de textila si oprindu-si vuietul in fata ei goala, calma, senina si zambitoare.

Disparuse camera cea alba, acel recipient al singuratatii care-i mistuia zilele, disparusera doctorii de pe coridoare, disparusera barele de fier de la geam, disparuse ea cu totul si se gasi intr-un spatiu necunoscut, strain, intr-un intuneric deplin. Si totusi, nici un fior de teama nu-i intetea zvacnirile inimii, il simtea acolo, ca pe o umbra suprapusa peste acel intuneric, simtindu-i bataia aripilor puternice, simtindu-i bratele pe talie mangaind-o, ghidand-o undeva in intunericul de taciune.

In fata ei se deschise o usa din lemn si un miros de lemn de trandafir ii inunda fiinta. Talpile goale paseau pe parchet in incaperea plina de lumanari negre care ardeau la unison. Iedera inconjura peretii delimitandu-i, aratandu-i ei ca sunt acolo, ca exista, alti patru pereti, negri ca noaptea, imbracati cu frunze de plante cataratoare. Tavanul era bolta unei jungle, zeci de coroane de copaci in care ciripeau felurite pasari, deranjate doar de papagalii multicolori care din cand in cand zburau de pe o creanga pe alta, cautandu-si partenera, lovindu-si ciocurile, croncanind si ei instinct si iubire.

Se simti asezata usor pe patul moale din mijlocul acelei magice incaperi si reusi sa-l desluseasca in intuneric. Ii vedea conturul chipului aspru, ochii mistici care luceau asemeni taciunilor incinsi parand ca ascund lumi nebanuite si secrete ingrozitoare, spatele puternic, bratele care ar fi putut muta parca universul din locul sau, aripile osoase acoperite de piele groasa si neagra pe care le tinea stranse, cat mai stranse ca nu cumva sa-i tulbure ei vederea spre tavanul cu minuni.

O saruta si ea ii simti buzele si caldura, in timp ce se impingea in el, cautandu-i parca sufletul, cautand in durere placere, gasind-o si invelind cu ea propriul suflet. L-ar fi iubit si daca el i-ar fi infasurat in jurul inimii sarma ghimpata. Si daca ar fi facut-o bucati de vie incepand lent de jos, tot l-ar fi iubit pana la ultima respiratie. Iar el stia .. cumva stia, cumva intelegea sufletul omului pe care incerca sa-l inspire usor in el, ca nu cumva sa-l fure cu totul si sa-l atraga pentru eternitate in lumea umbrelor. Nu era dat sa fie atunci, nu era dat sa fie asa.

Si ea … zambind.. epuizata … multumita.. fericita.. a adormit.

Si dimineata stralucea in toata puterea ei, ridicand cu palmele ei enorme de lumina un soare care anunta o alta zi de arsita.

- Mereu adoarme dimineata domnule doctor, doarme toata ziua, iar noaptea sta acolo si se balangane precum o stafie, privind in gol…

- Ei, las-o in pace … suflet chinuit, nu cred ca-si mai revine. Sa nu uitati sa-i dati medicamentele. Si nu va apropiati de ea, poate deveni periculoasa !

- Am inteles, domnule doctor ! Sa aveti un sfarsit de saptamana placut !

- Ah … si .. cumparati-i o ciocolata, treceti-o la protocol, din partea mea… cred ca ieri a fost ziua ei.. asa scrie pe fisa ...

CONTACTUL

Dimineata parea sa aduca rutina zilei precedente peste 12 ore absolut noi, nevinovate. Cerul rece al iernii era gri, gol, lipsit de greutate, precum ochiul unui animal mort. Autobuzele se opreau in obisnuitele statii in timp ce puhoaie de oameni se ingramandeau inauntru, infrigurati, pentru a ajunge la locurile de munca, pentru a contribui in felul stiut la trecerea unei zile in plus care sa-i aduca mai aproape de data de salar. Unica lor motivatie pentru a face parte din sistem. Intr-unul din acele autobuze urcase si ea, intarziata, intrebatoare.

Se intreba la ce bun toate ? La ce bun, in al 12-lea an de munca, se afla in acelasi autobuz pentru a ajunge la birou unde se va umple de hartii si unde un sef insistent ii va pretinde sa faca munca a patru oameni pe salar de un om. Unde cineva ii va pretinde sa acorde atentie maxima unor lucruri care in realitate pe ea nu o privesc si nu o intereseaza. Era buna la ceea ce facea, stia asta, dar la naiba, de ce ar fi ridicat un pai in plus ? Pentru ce si pentru cine ? Mai cu seama de ce si-ar fi patut capul cu zambetul pe buze cu tot felul de sarcini care aduceau in realitate benificii altora. Cel putin asta pretindeau de la ea. Ce oameni idioti ! .. gandea cu ochii negri pierduti pe fereastra autobuzului. Ce oameni idioti.. ei chiar cred ca eu imi doresc sa fiu acolo, sa fiu zilnic mai buna, sa zambesc dintre hartii bucuroasa ca mi-am facut treaba exemplar, pentru ei si buzunarele lor. Nefericitii !

O trezi smucitura si-i franse sirul gandurile. Cobori in statie si aruncandu-si poseta pe umar porni la pas pana cand ajunse cu tocurile pe pragul rosu care-o intampina ostil. O alta zi de plictiseala si de etern nimic, la locul de munca. O alta zi din viata parte din sistem. Ce cacat !

Deschise browser-ul , isi citi mailul, isi intinse mana dupa un plic de cafea si in timp ce apa se incalzea mai tasta repede cate ceva. O pufni rasul ! Era pe toate site-urile: “Am stabilit contactul ! Citeste mesajul din spatiu. Mai mult despre reusita NASA – aici !”. O gluma draguta, menita sa descreteasca fruntile. Asa ceva… copy paste… bineinteles. Prietenii merita sa zambeasca si ei.

Isi aranja hartiile si incepu sa-si vada de treaba. Avea un inventar de facut, facturi de verificat, e-mail-uri de trimis. Cafeaua se terminase si cauta deja cu privirea o alta cand suna telefonul. Era seful. Agitat si cu o voce grava:

- Amira, esti la lucru ?

- Buna, da, de ce ?

- La naiba, tu nu citesti ziarele ? Pleaca imediat cu armata, ei duc civilii spre adaposturi, eu si familia suntem deja departe, pleaca urgent, nu mai sta. Vor cadea satelitii, suna-ti familia !

- Poftim ? Nu va suparati dar.. e o gluma nu ? Nu prea am dispozitia azi.. sunt..

O intrerupse sunetul de deconectare. Ce idiot ! Ce cretin irecuperabil ! … isi spunea ca pentru ea. Are prea mult timp liber, iar ea era acolo ocupata cu ceea ce il privea in fapt, pe el. Duca-se in pula ! isi spune si deschise din nou browserul.

Acelasi titlu peste tot. Rosu, albastru, negru, mare si cu bold. “CITESTE MESAJUL PRIMIT DE NASA”. “POSIBILA APOCALIPSA ?” “PRESEDII A 13 NATIUNI RETRASI IN BUNCARE ATOMICE !” “ARMATA EVACULEAZA POPULATIA IN ZONELE DE CONFLICT!” Ce pizda ma-sii ?

Isi sorbi cafeaua cand zgomotul o facu sa scape cana din mana patandu-si pantofii pe varfuri. Atunci vazu siluetele in haine de camuflaj care patrunsera in birou.

“Domnisoara, veniti cu noi, ACUM ! Nu avem timp !”

“Cine sunteti, ce s-a intamplat ?”

“Armata !” striga una dintre matahale si-i puse in palma o pagina impaturita de ziar. “Citeste ! Dar pentru Dumnezeu, lasa tot si misca-te ca nu vor astepta 100 de oameni pana te pitiponcesti dumneata !”

Se trezi intr-un camion militar, urmat de alte inca doua camioane, mergand spre o destinatie inca necunoscuta ei. In jur, tineri, batrani, copii, oameni de afaceri la costum, cu pantofi de lac si diplomat, muncitori in salopeta, femei cu bonete de macelarie pe cap si sorturi la brau, copii murdari, mecanici cu mainile de ulei si setul de chei in buzunare. Toti derutati, cu ochii in toate directiile, speriati de padurea de maini cu telefoane mobile care incercau la unison sa contacteze pe cate cineva.

Isi despaturi pagina de ziar primita de la soldat si incepu sa citeasca:

NASA A STABILIT CONTACTUL. RASPUNSUL LOR PENTRU OMENIRE !

Ieri, 25 ianuarie 2078, NASA a facut o declaratie publica menita sa schimbe lumea asa cum o cunoastem noi astazi. Mesajul trimis in spatiu cu insistenta de zeci de ani a primit pe data de 19 decembrie 2077 un raspuns care i-a ingroziti pe oficiali. La cateva ore de la mesajul interceptat, un obiect neidentificat de marimea continentului Australia a devenit vizibil pentru telescoape si toate incercarile de stabilire a contactului cu obiectul in cauza s-au soldat cu pulverizarea navelor de interceptare. SUA si Rusia au pus in aplicare proiectul “Pumnul lui Rasputin” in incercarea de a distruge posibila amenintare. Fara succes. Astazi, odata cu declararea starii de urgenta, NASA a anuntat ca daca obiectul continua sa se deplaseze cu aceeasi viteza in 7 zile va intra in atmosfera. Guvernele fiecarei tari au luat masuri proprii de protejare a populatiei civile. Armata a inceput fortificarea bazelor militare care sunt pentru moment cele mai sigure locuri din tara si vor gazdui sute de mii de civili in corturi anexe. In continuare va prezentam mesajul din spatiu pe care NASA l-a dat publicitatii:

”1. Eu sunt Domnul Dumnezeul Tau; sa nu ai alti dumnezei afara de Mine.

2. Sa nu-ti faci chip cioplit, nici alta asemanare, nici sa te inchini lor.

3. Sa nu iei numele Domnului Dumnezeului tau in desert.

4. Adu-ti aminte de ziua Domnului si o cinsteste.

5. Cinsteste pe tatal tau si pe mama ta, ca bine sa-ti fie si multi ani sa traiesti pe pamant.

6. Sa nu ucizi.

7. Sa nu fii desfranat.

8. Sa nu furi.

9. Sa nu ridici marturie mincinoasa impotriva aproapelui tau.

10. Sa nu poftesti nimic din ce este al aproapelui tau.“

“Universul vostru cunoscut este pentru noi o picatura de apa intr-un ocean in care ne scaldam copiii. Ati dat gres. Planeta albastra nu e darul nostru catre voi, voi ati fost darul nostru catre Ea. I-ati otravit trupul. Am gasit alte fiinte potrivite pentru planeta albastra. Sa suflam pe ea

viata prin ele. Voi ati dat gres. Ati devenit dispensabili. Noi suntem Dumnezeu. Noi suntem Tatal. Noi suntem Iubirea. Voi … sunteti Dezamagirea".

Mototoli in palme bucata de ziar fara sa-si dea seama ce face. Mototolea mingea de hartie cu ochii la fel de goi acum ca ai celor din jurul ei. Pana acum cateva ore contasera o sumedenie de lucruri in jurul carora se invartea viata. Fusesera abandonate intr-o clipa, invinse de insasi valoarea… vietii. In timp ce viralul se raspandea, oamenii intampinau sfarsitul diferit, dupa cum isi crescusera tulpinile sufletesti, dupa cum isi urmasera caile care-i definisera intr-un final. Din autocar se vedeau oameni care jefuiau magazinele pustii, oameni care incendiau, violau in strada, ucideau si cadeau uneori si ei rapusi de rafalele vreunui soldat atent, din convoaiele de camioane care traversau orasele.

Altii asteptau pur si simplu in strada, inghenunchiati acolo unde aflasera grozavia, unii imbracati, altii dezbracati in semn de supunere in fata unui Dumnezeu pe care-l stiau si-l doreau iertator. Oamenii apelau la orice gest care ar fi putut sa le aduca iertarea sau considerandu-se oricum nedemni de aceasta isi duceau uratenia sufleteasca la extrem nemaiavand oricum nimic de pierdut. Parea ca oamenii vor distruge planeta si se vor masacra intre ei inainte ca obiectul necunoscut sa patrunda in atmosfera. Ce ironie ar fi… ca orice s-ar fi aflat pe acea nava, sa nu mai aibe nimic de facut, sa gaseasca planeta pustie, sa auda pulsuri firave de supravietuitori ascunsi in pamant precum viermii, precum taratoarele si sobolanii.

Cat de inutila si de disperata parea intreaga mobilizare de forte. Daca era adevarat…atunci… la ce bun toate ? Oare si in fata sfarsitului ramaneau cu totii atat de orbi ? Arme, impotriva inegalabilului ?

Amira se gandi la viata ei. Cu siguranta facuse greseli. O sumedenie. Cu siguranta facuse si lucruri bune. Dar poate ca legea compensatiei era o notiune inventata de om pentru om. La urma urmei, multe devenisera in cateva clipe non sens. Nimic nu contase in realitate niciodata, nimic din cele carora oamenii le acordasera de la ei putere valoare. Acum nu era nimic mai mult decat un moment pur, curat, adevarat. O clipa de adevar in istoria unei specii care alesese sa traiasca in minciuna. Ce-ar fi putut sa dea acum dumnezeilor pentru a mai primi o sansa ? O unica sansa ? Ce piata, ce talcioc al umilintei putea deschide acum omenirea ? Unde, s-ar mai fi vazut in univers ca Nimicul sa reuseasca sa induplece Totul ?

Gandurile nu o duceau nicaieri. Nu avea ce sa le dea. Pentru ca nimic nu era al ei. Nu se avea nici pe ea. Nici respiratia nu-i venea de la ea putere. Revelatia o traversa din crestetul capului si pana in talpi ca un curent rece si intepator. Nu avusese niciodata nimic cu adevarat. Nu se avusese nici pe ea. Tot ce detinuse vreodata, fusese liberul arbitru, alegerea. Alegerea, darul primit la nastere, unicul lucru real pe care-l poseda, avea sa-l dea inapoi daca avea sa fie primit. Si daca gestul in sine ar fi avut vreo greutate si ar fi contat macar o farama, ar fi avut poate doar asa o noua sansa.

S-a aruncat peste balustrada camionului si a cazut in strada. Soferul a oprit asteptand-o. Ea s-a ridicat de jos cu greu, cu glezna luxata, cu chipul contorsionat de durere, facand semne soferului sa plece mai departe. S-a dezbracat de haine si s-a gemuit langa cel mai apropiat zid, in pozitia fetus-ului, leganandu-se catatonica si repetand mereu, neincetat, ca pentru ea "Imi pare rau.. ! "… "Imi pare rau … !"

CUTIA ZEILOR

Straiele-i erau macinate de timp, cusaturile incepusera deja sa-si verse atele peste textura aspra, bucati de material atarnau liber acoperindu-i superficial trupul pana la talpile goale. Talpi umblate, la fel de aspre ca hainele pe care le purta asa inadins. “Din pricina inutilitatii” spunea ea, din pricina inutilitatii oricarui gest, a oricarei actiuni, a oricarui zambet. Ce cautatura bizara avea aceasta femeie murdara.

S-a oprit asa cum de sute de ori o facuse, in mijlocul orasului, intre oameni, paralizata intr-un punct fix. De asta data ceva era diferit, ceva in ea parea ca-si strange seva si o propulseaza intr-un urlet interior neinteligibil care se transforma in esenta durerii pure. Intrebarile imbratisau raspunsurile, totul devenea clar si pe masura ce revelatiile curgeau una dupa alta, neasteptate, strigatul launtric semana o durere tot mai sfasietoare. Si totusi nu putea sa tipe. Ca si cum s-ar fi transformat intr-un punct apatic si exterior totului, ca si cum noua perspectiva care o inundase nu avea nimic de-a face cu orice ar fi insemnat lumea ei cu cateva secunde in urma.

Timpul era inca acolo dar imaginea intepenise asemenea unui stop cadru si culorile paleau odata cu fiecare fractiune de secunda. Insasi notiunea de timpdevenea imperceptibila, rand pe rand tot ceea ce o definea se stergea incetul cu incetul si-i devenea strain, tot mai strain, intr-un proces de depersonalizare ingrozitor. Golul incepuse sa devoreze totul din exterior inspre interior, macinand imaginea intepenita din jurul ei, oamenii care isi plimbau cateii, porumbeii care ciuguleau resturile aruncate de trecatori, copacii, copiii care bateau mingea cu cateva minute in urma si strigau galagiosi, cladirile se naruiau pixel cu pixel lasand sa se vada in spate golul negru de abanos intr-o miscare ca de vortex. Barbatul cu joben din fata ei era pe jumatate mistuit de nimic si picioarele i se naruiau in continuare aidoma firelor de nisip spulberate de furtunile desertului.

Dispareau incet mirosurile, sentimentele, amintirile, nevoile, grijile, durerile, inlocuite de altfel de perceptii de o cu totul alta natura ale carei radacini nu le deslusea inca. Simtea cum intreaga fiinta, sau ce mai ramasese din ea se acorda la o constiinta universala, o sursa de energie a totului si a nimicului. Se constientiza ca pe un punct incolor, inodor, lipsit de masa si greutate, se constintiza ca pe ceva ce exista si nimic palpabil in acelasi timp care se acorda rand pe rand la o retea universala constituita din milioane, miliarde, triliarde de asemenea “puncte ale vidului”, legate intre ele cu fire invizibile, inundate de altfel de informatii care incepeau incet sa o umple si sa-i dea senzatia plinului.

Incepuse sa constientizeze ca tot ceea ce are cu adevarat nevoie, unicul lucru semnificativ,

este senzatia de plin pe care i-o dau legaturile care se formeaza necontenit. Vagile amintiri vorbeau despre o lume a mizeriei, a foametei si a durerii pe care nu o mai intelegea acum, o lume bazata pe fundatii care-i pareau un non sens. O voce launtrica dureros de stridenta devenea lent tot mai clara, tot mai reala, parte din ea, ultima coarda a viorii la care incepuse sa se acordeze. O voce care incepuse sa-i raspunda fara sa fie nevoie sa intrebe. Si dupa voce… iubirea, o infinita iubire se revarsa din interior spre exterior in plenitudinea celor care-i umplusera vidul, o aura care sa-i desavarseasca noua identitate… unica identitate… adevarata identitate … soptea Vocea.

Abia atunci intelesurile devenira simple. Descoperisera codul. Codul prin care puteau simula viata. Codul prin care puteau crea spectre vii, de sine constiente si totusi inexistente. Infinite lumi cu infinite posibilitati adaptate la infinite medii, cu infinite libertati de a-si asigura continuitatea. Lumi pe care EI aveau libertatea de a le pastra sau de a le anula cu usurinta cu care vantul ia cu el semintele de papadie. In aceste lumi puteau alege sa calatoreasca pentru a invata de la propriile creatii. Experiente care le-ar fi accelerat cresterea spirituala intr-un fel nesperat, un catalizator de indumnezeire. Construind acele simulari ale realitatii puteau alege sa se piarda in ele devenind la randul lor spectre, aidoma fiintelor pe care invatasera sa le construiasca, nascandu-se spectre, pierzandu-si nemurirea pentru ca in clipa in care ar fi terminat programul sa fi invatat deja despre abordari ale vietii pe care altfel nu si le-ar fi putut macar imagina. Sa fi invatat sa parcurga drumuri ale unei realitati virtuale care nu isi gaseau corespondent in adevarata realitate riscand totul aruncandu-se in necunoscutul deplin, pentru ca la eventuala intoarcere sa fi castigat nemasuratul pe talerul spiritual.

Se aruncase in acel haos. Lumea pe care o constuise o constuise sa fie cruda. O plasmuire a binelui si a raului, a durerii si fericirii, a albului si a negrului forjate intr-o minge a contrastului stupid si absurd, o lume care sa-i devina etern sicriu sau sa aduca eterna iluminare intr-un mecanism al Universului pe care EI il intelesesera. I-a spus lumii Pamant… si creaturilor le-a spus oameni. A trasat regulile si le-a lasat puterea supunandu-i doar parametrilor cu grija stabiliti. Oamenii aveau sa evolueze dupa bunul plac. Apoi s-a aruncat intre ei, uitandu-si ego-ul, pierzand ultima farama de amintire sacra, pentru a se naste in cea mai crunta mizerie. Descoperise ca nu isi poate programa traseul dar il poate orienta intr-o directie in functie de pozitia pe care si-ar fi ales-o drept inceput. Si a ales raul absolut.

A cunoscut bataile, umilinta, rautatea, foametea, abuzul, durerea, mila, compasiunea, iubirea, ura, intoleranta, mangaierea, slabiciunea, boala, puterea, curajul, le-a cunoscut pe toate, le-a simtit ca si cum le-ar fi apartinut lor si nu invers. Jocul care-si putea captura creatorii, cutia desavarsirii era cutia unicei lor groaze. Groaza de non-existenta, pretul suprem.

.. a durat sapte zile incheiate constructia irealului cu puteri nebanuite in real.. iar creaturilor le-a spus “oameni”. Si intelegandu-si creatia.. i-a permis sa mai existe un timp.